

รูปที่ 01
ปกหน้า

๑๙. ธาตุกลิน ๔ อาโลกกลิน อากาศกลิน

วันนี้มาว่าเรื่องของกรมิกเกี่ยวกับกลินทั้ง ๑๐ ของเราต่อไป เมื่อวานได้กล่าวถึงวรรณกลินทั้งสี่ คือ สีแดง สีเหลือง สีเขียว สีขาว ไปแล้ว เรื่องของกลินนั้น แม้ว่าจะเป็นกรรมฐานที่หยาบ มีนิมิต สัมผัสได้ จับได้ ต้องได้ แต่ความมันล้นมากด้วยการทานนิมิตกลิน เพื่อที่จะใช้ในการเพ่ง และพิจารณา

สำหรับวันนี้จะกล่าวถึง ธาตุกลินทั้ง ๔ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ กลินทั้งสี่ก่อนนี้ เริ่มจากปฐมวิกลิน เราต้องทานนิมิตกลิน ก่อน สมัยโบราณท่านบอกว่า ให้ใช้ ดินสีอรุณ คือ สีเหลืองอมแดง เพื่อนำ มาทำเป็นนิมิตกลิน ต้องเอาดินมาละเอียดลงบนผ้าสะอาด

แต่สมัยนี้ของเรา ถ้าทำอย่างนั้นได้ก็ดี แต่เนื่องจากว่า สมัยนี้ บางทีการหาวัสดุมาทำมันยากอยู่สักนิดหนึ่ง เด็กรุ่นหลังๆ กระทั่ง ดินสีอรุณหรือดินขุยปู ในลักษณะนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร ยังไม่รู้จักเลย เราก็ใช้ดินทั่วๆ ไป อาจจะเอามานวดมาปั้นก็ได้ ปั้นให้เป็นรูป กลมๆ ขนาดที่เราชอบใจก็ได้ หรือว่า จะปั้นให้เป็นสี่เหลี่ยมก็ได้ หรือว่าจะ ทำเป็นนิมิตกลินอย่างของคนโบราณ คือ ละเลงลงบนผ้า ให้กว้างสองคืบ สี่นิ้วก็ได้ หรือว่าจะปิดกวาดสถานที่ใดที่หนึ่งให้สะอาด มองพื้นดินที่เห็น แล้วจับเป็นนิมิตกลินก็ได้

สำหรับกลินน้ำนั้นง่าย เราใช้น้ำใส่ภาชนะ ใส่ขัน ใส่ตั้งอะไรก็ได้ ที่เราจะสามารถนั่งแล้วมองได้ถนัด เรื่องของกลินลม สมัยก่อนท่านให้จับ อากาศไหวของพวกใบไม้ต่างๆ แล้วก็นำเอากรไวนั้นเอามาเป็นนิมิต

แต่เนื่องจากว่า บางขณะลมสงบ ถ้าหากว่านิมิตยังไม่ทรงตัว เราก็ ทำต่อไปได้ จากที่เคยฝึกมา ให้ใช้พัดลมเปิดเบาๆ ให้ลมนั้นกระทบร่าง ของเรา จับอาการกระทบเป็นระลอกๆ ของลมนั้นเป็นนิมิตได้

หรือว่าถ้ามีความคล่องตัวแล้ว ใช้ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ของเรา เป็นนิมิตก็ได้ กลินไฟนั้น สมัยก่อนใช้ก้อนไฟกองใหญ่ขึ้นมา แล้วก็ เจาะรูที่ผ้า นำผ้านั้นซึ่งอยู่หน้ากองไฟ มองเฉพาะไฟ ที่ผ่านจากรูกลม ของผ้าเข้ามา

แต่ว่าจริงๆ แล้วจะใช้แบบไหนก็ได้ จุดเทียนขึ้นมา แล้วเพ่ง เปลวเทียนก็ได้ หรืออย่างสมัยที่ผมฝึก มันหาเทียนยาก มีแต่ตะเกียง น้ำมัน ก็ใช้ตะเกียงน้ำมัน หรือเวลาหุงข้าว ก็เอาไฟทั้งเตาเป็นนิมิตกลินได้ สมัยโน้นเตาแก๊สยังไม่ มี หม้อไฟไฟยังไม่ มี ถึงเวลาก็ตองติดไฟหุงข้าว จะเป็นเตาด่าน เตาดินอะไร ผมก็ใช้นิมิตไฟทั้งเตานั้น เป็นนิมิตกลินแทน

คราวนี้จะกล่าวถึงอานูภาพของกลินก่อน ธาตุกลินทั้งสี่ก่อนนี้ มีอานูภาพมาก ปฐมวิกลินนั้น ถ้าหากว่าเราต้องการทำของอ่อนให้เป็น ของแข็ง เมื่อทำได้แล้วก็อิฐฐานได้ตามใจ สามารถเดินขึ้นบนอากาศได้ เหมือนกับมีบันไดรองรับ เดินบนน้ำได้ เหมือนอย่างกับว่าพื้นน้ำนั้น แข็งตัวอยู่

เรื่องของอากาศกลิน (กลินน้ำ) เราสามารถทำสิ่งที่แข็งให้อ่อน ได้ ตัดแปลงเปลี่ยนรูปได้ตามใจของเราชอบ ที่ที่ไม่มีน้ำ อ่อนน้ำอยู่ สามารถ อิฐฐานให้หน้าเกิดขึ้นที่นั่นได้ ขณะเดียวกัน ถ้าหากว่าเราทำเป็น ก็สามารถใช้เป็นทิพยจักขูญาณได้

โบราณจารย์ก็กล่าวไว้ว่า กลินไฟ กลินสีเขียว กลินแสงสว่าง และ

รูปที่ 02

หน้า 01-02

กลืนน้ำ เป็นพื้นฐานของกัมมัฏฐาน เรื่องของอาโปกลืนนั้น ถ้าหากว่าเรากำหนดใจจดจ่ออยู่กับน้ำในภาชนะนั้น ก็เป็นอาโปกลืน แต่ถ้าเราเพ่งจิตจนถึงกับของภาชนะนั้น สามารถทำเป็นกัมมัฏฐานได้

เรื่องของ วาโยกลืน เราสามารถจะไปที่ไหน ๆ ก็ได้ ด้วยกำลังของวาโยกลืนอย่างที่โบราณเขาใช้คำว่า "เหาะไป" แต่ความจริงแล้ว ถ้าหากว่ามีคนเห็นเราอยู่ตรงหน้าแล้ว เราไปด้วยกำลังของวาโยกลืนจริงๆ ถ้าไม่ได้อธิษฐานให้ไปช้า ๆ

อย่างเช่น ถ้านั่งอยู่ตรงนี้ คิดว่าเราจะไปกรุงเทพฯ คนที่นั่งอยู่ตรงนี้ จะเห็นเราหายไปเลย ๆ แล้วไปปรากฏที่กรุงเทพฯ แต่จริงๆ แล้วเราลอยไปด้วยอำนาจของวาโยกลืน เพียงแต่ว่าลอยไปเร็วมาก มันก็เลยเหมือนกับหายวับจากจุดนี้ไป ไปปรากฏที่อีกจุดหนึ่ง หรือว่าที่ไหน ไม่มีลม มันร้อนหนาว อธิษฐานให้มีลม ให้มันเย็นสบายได้

เรื่องของเตโชกลืน ถ้าทำได้แล้ว เราสามารถทำให้ไฟติดขึ้นที่ใดที่หนึ่งก็ได้ จะให้ความอบอุ่น จะให้แสงสว่าง หรือจะให้เผาผลาญสิ่งใดก็ได้ อำนาจของเตโชกลืน เราสามารถควบคุมมันได้อย่างที่ต้องการ ถ้าจะเผาที่แค่นี้แล้ว รับรองว่าตัวคุณไม่มีอันตราย ทั้ง ๆ ที่ไฟลุกท่วมตัวอยู่อย่างนั้น

คราวนี้ ธาตุกลืนทั้งสี่นี้ ยังสามารถใช้ในการปรับธาตุ เพื่อรักษาพยาบาลคนที่เจ็บป่วยได้ เนื่องจากว่าคนที่มีอาการเจ็บไข้ได้ป่วย เกิดจากการที่ธาตุใดธาตุหนึ่งบกพร่อง ถึงมีอาการเจ็บป่วย

ถ้าเราอธิษฐานให้ธาตุสี่ประสานเสมอกัน อาการเจ็บป่วยนั้นก็หาย แต่สำหรับนักปฏิบัติแล้ว ถ้าไม่ใช้หน้าที่ของตนจริงๆ

อย่าไปฝืนกรรมทำในลักษณะนั้น เพราะว่าทุกคนต้องสร้างกรรมมา ถึงจะเจ็บไข้ได้ป่วย

ถ้าเราไปฝืนกรรม โดยการช่วยเหลือผู้อื่นเขา กรรมอันนั้น จะเข้าถึงตัวเราอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งก็คือ ถ้าเราไปฝืนกฎของกรรม อำนาจจากอภิญญาที่ได้จากกลืน จะเสื่อม ในเมื่อธาตุกลืนทั้งสี่ มีอนุภาพดังนี้ เวลาเราปฏิบัติ ให้เริ่มจากกองใดกองหนึ่งที่เราชอบ

ถ้าจับปฐมวิกลืนก่อน ก็ลิ้มรสชาติภูมิวิกลืนที่เราทำไว้ หลับตาลงนึกถึงภาพนั้น พร้อมกับคำภาวนาว่า ปฐมวิกลืน ปฐมวิกลืน ถ้าภาพเลือนหายไป ลิ้มรสชาติใหม่ แล้วหลับตาลงนึกถึงภาพนั้น

ระยะแรก ๆ มันจะนึกได้แค่ชั่วคราว พอถึงเวลาหลับตาลง ไม่ทันสติภาพก็หายไป ให้ลิ้มรสชาติใหม่พร้อมกับคำภาวนาใหม่ ทำดังนี้ไปเรื่อย ๆ บางที่เป็นเดือนเป็นปี เป็นหมื่นเป็นแสน เป็นล้านครั้ง กว่าภาพนั้นจะปรากฏได้ ทั้งหลับตาและลืมตา

ถ้าทำอาโปกลืน ให้ใช้ภาชนะบรรจุน้ำวางอยู่ตรงหน้า ลิ้มตามองน้ำในภาชนะนั้น แล้วหลับตาลง พร้อมกับนึกถึงภาพของน้ำในภาชนะภาวนาว่า อาโปกลืน อาโปกลืน จังนี้ไปเรื่อย ๆ

ถ้าหากว่าการกำหนดในวาโยกลืน เมื่ออาการของลม ภาชนะหวิวกายเป็นระลอก ก็ให้กำหนดอาการภาชนะอย่างนั้น พร้อมกับคำภาวนาว่า วาโยกลืน วาโยกลืน

ถ้าฝึกเตโชกลืนเป็นปกติ ก็ให้จับภาพของดวงเทียน หรือว่ากองไฟนั้น ๆ พร้อมกับคำภาวนาว่า เตโชกลืน เตโชกลืน ธาตุกลืนทั้งสี่นี้ ถ้าหากว่าเป็นอุคคหิมิต ก็จะเป็นนิมิตตาม

รูปที่ 03

หน้า 03-04

ก่องกลืนนั้น ๆ เช่น ปฐวิกลืน ถ้าเราทำนิมิตคิดเป็นรูปวงกลม เป็นรูปสี่เหลี่ยมอย่างที่เรชอบ ถึงเวลานั้น ภาพนั้นก็ปรากฏเป็นรูปอย่างนั้น ถ้าเป็นกลืนหน้า ก็จะปรากฏเป็นวงตามาขณะนั้น ๆ

ถ้าเป็นกลืนกลม อันนี้จับยากสักนิดหนึ่ง เพราะว่าเรามองกลมไม่เห็น แต่พอจับอาการกระทบไปเรื่อยๆ มันจะเริ่มเห็นขึ้นมา เหมือนอย่างกับเราเห็นไอแดดที่มันเด่นเป็นตัวในเวลาร้อนมาก ๆ หรือเหมือนกับไอน้ำ ที่เราต้มน้ำหรือว่าหุงข้าว แล้วไอนั้นลอยขึ้นมาเป็นระลอกๆ อย่างนั้น

ถ้าหากว่าเป็นกลืนไฟ ก็จะมีนิมิต ตามลักษณะของดวงกลืนที่เราเพิ่งอยู่ ถ้าหากว่าเราเพิ่งเปลวเทียน นิมิตก็เป็นดวงเทียน ในลักษณะเปลวไฟลอยตั้งอยู่เฉยๆ ถ้าเราเพิ่งภาพของกองไฟ ก็จะเห็นไฟทั้งกองนั้น ตั้งอยู่ตรงหน้าของเรา

แต่ถ้ามีอยู่จุดหนึ่ง ถ้าหากว่าบางท่านมีความคล่องตัวมาก่อน มันจะไม่เห็นเป็นเปลวไฟในลักษณะดวงกลืนที่เราเพิ่ง แต่มันจะเห็นในลักษณะเหมือนยั้งกับตาลปัตรทองคำ คือมันจะพุ่งขึ้นไปแล้วแตกกระจายเป็นแฉกๆ อยู่ทางด้านบน ซึ่งอันนี้ผมเจอมาด้วยตัวเอง

เมื่อออกนิมิตไปปรากฏขึ้น เราต้องเพิ่มความระมัดระวัง เพิ่มสติ จะหลับจะตื่น จะยั้ง จะนิ่ง เอากำลังใจส่วนหนึ่ง จดจ่ออยู่กับภาพกลืน พร้อมกับคำภาวนาเสมอ

พอทำไปๆ สีสันของกลืนนั้นก็จืดจางลง จางลง จนกระทั่งกลายเป็นสีขาวทั้งหมด จากสีขาวก็ค่อยใสขึ้น สว่างขึ้น จนกระทั่งสว่างเจิดจ้า เหมือนอาการกระจกสะท้อนแสงใสตาของเรา

แต่ถ้ามีนิมิตกลืนอยู่สองก่อง คือ อาไปกลืน กับ เตโชกลืน นิมิตทั้งสองก่องนี้ ถ้าเป็นปฏิภาคนิมิตแล้ว เมื่อเราอธิษฐาน ให้ใหญ่ ให้เล็ก ให้มา ให้หายไป มีความคล่องตัวแล้ว บางทีอยู่ๆ จะเห็นกระแสน้ำไหลมาท่วมทุกทิศทุกทาง ก็อย่าได้ตกใจ

หรืออยู่ ๆ เห็นเป็นไฟลุกไหม้พรวดพราดขึ้นมา บางทีไหม้ไปทั้งอาคารทั้งหลัง ก็อย่าได้ไปตกใจ ไม่ว่าจะนำมากทุกทิศทุกทาง หรือไฟลุกท่วมไปทั้งอาคารก็ตาม โปรดทราบว่า อันนั้นเป็นแค่นิมิตกลืนเฉยๆ

เราสามารถที่จะควบคุมมันได้สบายมาก ถ้าเราอธิษฐานให้ไฟลุกท่วมทั้งโบสถ์นี้ โบสถ์นี้ก็จะไม่มีอันตราย ถ้าเราไม่ต้องการให้ไหม้ให้นำท่วมมาทุกทิศทุกทางก็จริง แต่ถ้าเราไม่ต้องการให้มันอันตรายจากน้ำนั้น น้ำนั้นก็ทำอันตรายใครไม่ได้

มีหลายท่านที่ทำกลืนดังนี้แล้ว พอนิมิตพวกนี้เกิดขึ้น ตกใจกลัว ริ่งหนักตี หรือว่าตื่นตกใจเรียกให้คนช่วยก็ตี ในลักษณะนั้นเป็นการขาดสติ บางทีตกใจมากจนทำให้ป้า ๆ เป๋อ ๆ ทำกรรมฐานต่อไม่ได้เลยก็มี

ดังนั้น ขอให้เราทุกคนโปรดเข้าใจว่า ถ้ามีนิมิตกลืนเหล่านี้เกิดขึ้น เราทำให้มันเกิด ต้องการให้มันมามากก็มา ต้องการให้มันหายไป มันก็หายไปด้วยวันั้น มันจะทำอันตรายเราไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างเราสามารถควบคุมมันได้ทั้งสิ้น

ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องไปตกใจ ไม่จำเป็นต้องไปหวาดกลัว ให้เราพยายามทำกลืนในลักษณะนี้ให้ทรงตัวให้ได้ เมื่อเป็นปฏิภาคนิมิตแล้วเราก็ลองอธิษฐานใช้ผลดู คือจับภาพกลืนให้สว่างเจิดจ้าเต็มๆ กำหนดอธิษฐานให้หาย ให้มา จนคล่องตัวแล้ว

ถ้าหากว่าเป็นปฏิภิน ก็ลองนำน้ำมาสักขันหนึ่ง อธิษฐานว่า ขอให้หน้าห้องแข็งเหมือนดินแล้วเสร็จแล้วเข้ามาน้ำให้เต็มระดับ คือจับภาพภินให้สว่างเจิดจ้าเต็มที เมื่อคลายใจออกมาสู่อารมณ์ปกติแล้วอธิษฐานให้หน้าห้องแข็งตัวใหม่จากนั้นเข้ามาน้ำให้เต็มทีอีกครั้งหนึ่ง น้ำนั้นก็แข็งเหมือนกับดินไปทั้งขัน

สมัยที่อยู่วัดท่าซุง เด็กนักเรียนทำได้แล้ว ก็แกล้งเพื่อนตัวเอง พอเข้าส้วมก็ร้องจ๊ว เพื่อกันจะตักน้ำล้างส้วม ก็อธิษฐานให้หน้าห้องแข็ง เพื่อนตักน้ำไม่ได้ ตัวเองก็ชอบใจ ไปหัวเราะเยาะเพื่อนได้

เมื่อพยายามทำให้มีความชำนาญ นึกเมื่อไรน้ำก็แข็งเมื่อนั้น คราวนี้จะลองหัดเดินน้ำดูก็ได้ แต่ว่าถ้าหัดเดินน้ำ ให้อธิษฐานว่า ให้หน้าทุกจุดที่เราเหยียบลงไปมีความแข็ง และหนาแน่นเหมือนกับดินอย่าไปอธิษฐานให้หน้าทั้งหมดแข็ง เพราะว่าจะสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นเขา ถ้าอธิษฐานผิดในลักษณะนั้น ผลของภินจะไม่เกิด

ถ้าหากว่าเป็นภินหน้า ก็ลองอธิษฐานของแข็งให้อ่อนดู อาจจะไม่สักแผ่นหนึ่ง เหล็กสักแผ่นหนึ่ง มาวางตรงหน้า เข้าสมาธิเต็มที จนภาพภินใสเจิดจ้า แล้วอธิษฐานขอไฟไหม้หรือเหล็กนั้นอ่อนลง

จากนั้น คลายกำลังใจลงมาอธิษฐานใหม่ แล้วกลับเข้าสู่สภาวะของฌานสมาบัติ ให้เห็นดวงภินใสเจิดจ้าแบบนี้อีกครั้งหนึ่ง พอคลายกำลังใจลง สิ่งนั้นก็อ่อนตัวลง จับบิด ตัดแปลง เปลี่ยนรูป ได้ตามที่เรต้องการ

ถ้าหากว่าเป็นภินกลม ก็เอาระยะใกล้ ๆ ในจุดที่คนเขามองไม่เห็น เพื่อคนเขาจะได้ไม่แตกตื่น อย่างเช่นอธิษฐานว่า จะไปในดงไฟนั้น ก็เข้าสมาธิเต็มที แล้วคลายกำลังใจออกมา อธิษฐานแบบเดิมอีกครั้งหนึ่ง

พอเข้าสมาธิเต็มทีแล้ว ร่างกายก็จะไปอยู่ในสถานที่ที่ต้องการนั้น ๆ

ถ้าเป็นภินไฟ ก็แอบ ๆ จุดไฟเล่นของเราก็ได้ จุดเทียนในกุฏิของเรา ตั้งใจอธิษฐานขอให้ไฟมันติด มันก็จะติดขึ้นมา ทำให้มีความคล่องตัวแบบนี้ทุกวัน ซ้อมทำอยู่เรื่อย ๆ ทุกบ่อย

ความจริงเรื่องของภินนั้น ถ้าเราทำกองใดกองหนึ่งได้แล้ว ภินที่เหลือกก็เหมือน ๆ กัน คำว่าเหมือนกันก็คือว่า ใช้กำลังของสมาธิเท่าเดิม เพียงแต่เปลี่ยนนิมิต เปลี่ยนคำภาวนาเล็กน้อยเท่านั้น

ภินกองต่อไปคือ อาโลกภิน เป็นการจับแสงสว่าง สมัยก่อนเขาดูแสงสว่างที่ลอดฝา ลอดตามช่องเข้ามา ลอดตามหลังคาเข้ามา แต่ว่าสมัยนี้มีลูกแก้ว ใช้ลูกแก้วเป็นนิมิตภิน หรือว่าใช้พระแก้วเป็นนิมิตภินก็ได้

อาโลกภินนั้น เป็นภินสร้างทิพยจักขุญาณโดยตรง ใครทำอาโลกภินได้ สามารถมีทิพยจักขุญาณ เห็นนรก สวรรค์ พรหม นิพพานได้ง่าย ๆ ขณะเดียวกัน ถ้าที่ใดมันมืดมืด ต้องการจะให้สว่าง มันก็สว่างตามที่เรต้องการได้ เวลาจับภาพนิมิตภินพร้อมกับคำภาวนาก็ใช้คำว่า อาโลกภินัง อาโลกภินัง

ภินกองต่อไปคืออากาศภิน อันนี้ให้จับช่องว่างเป็นช่องใดช่องหนึ่งตามข้างฝาก็ได้ ตามหลังคาก็ได้เป็นตัวนิมิต ตั้งใจภาวนาว่า อากาศภินัง อากาศภินัง ดังนี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะเป็นปฏิภาคนิมิตเต็มระดับ

อากาศภินนี้มีอาณาเขตตรงที่ว่า สถานที่ใดมันจะทึบมันจะตัน ขนาดไหนก็ตาม ประตูหน้าต่างที่เขาถือไว้ขนาดไหนก็ตาม ถ้าเรา

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ต้องการจะผ่านไป ถึงเวลาอธิษฐานให้ตรงนั้นเป็นช่องว่าง เราก็สามารถผ่านไปได้ง่ายๆ ลักษณะของการดำเนิน หรือว่ามดถูกเขาไปทั้งลูก ก็ใช้กำลังของอากาศสกลินนั่นเอง

กลืนทั้งหมดนั้น ถ้าเราทำได้แค่นั้น มันเป็นโลกียอภิปัญญา ไม่สามารถจะหลุดพ้น ก็ให้พิจารณาความไม่เที่ยงของมัน ไม่ว่าจะดิน จะน้ำ จะลม จะไฟ มันก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ สลายตัวไปเช่นกัน

ดวงกลืนทุกอย่าง แรก ๆ มันก็ไม่สามารถตั้งมั่นทรงตัวอยู่ได้ เมื่อเป็นอุคหนิมิตทรงตัว ก็แสดงว่ามันมีความเปลี่ยนแปลงเป็นปกติ แล้วถึงเวลาสามารถบังคับมันให้เป็นปฏิภาคนิมิตได้ เดียวก็ใหญ่ เดียวก็เล็ก มันมีความไม่เที่ยงของมันอยู่เป็นปกติ

ตัวเราที่ทำกลืนอยู่ กว่าจะได้แต่ละอย่าง มันลำบากยากเย็น แสนเขี้ยวขนาดไหน ต้องนั่งเมื่อยอยู่เป็นวัน เป็นเดือน เป็นปี เพื่อจะจับ ภาพกลืนให้เป็นอุคหนิมิตให้ได้ อាកরอย่างนี้มันเป็นทุกข์ทั้งนั้น

ท้ายสุดตัวเราก็คือ ภาพกลืนที่ดี มีความสลายตัวไปเป็นปกติ ไม่สามารถที่จะดำรงอยู่เป็นตัวตนได้ ไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา ให้ยึดถือมันหมายได้ เกิดมาเมื่อไรก็ต้องพบกับสภาพความไม่เที่ยง อย่างนี้ เป็นทุกข์อย่างหนึ่ง

แล้วเรายังปรารถนาที่จะเกิดอีกหรือไม่? เมื่อไม่ต้องการเกิดอย่าง แน่นแน่ ก็เอากำลังของสกลินไปเกาะพระนิพพานแทน คิดไว้เสมอว่า ถ้าตายเมื่อไร เราขอมาอยู่ที่นั่นแหละเท่านั้น

ดังที่เคยบอกมาหลายครั้งแล้วว่า กรรมฐานทุกกองถ้าทำเป็น เราสามารถไปพระนิพพานได้ทั้งนั้น เพียงแต่พิจารณาลงใน

๙

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ไตรลักษณ์ หรือพิจารณาถึงในอริสัจ ๔ ก็จะเข้าถึงที่สุดของการปฏิบัติได้ทั้งสิ้น

สำหรับตอนนี้ ขอให้ทุกท่านค่อยๆ คลายกำลังออกมา เพื่อที่จะได้ทำหน้าที่ของเราต่อไป

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมปญโญ
วันพุธที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๗

งานเป้ายันต์เกราะเพชร ๒๑ เมษายน ๒๕๕๐

๑๐

รูปที่ 06

หน้า 09-10

๒๐. อสุภกรรมฐาน ๑๐

เมื่อวานนี้เรื่องของกลืนลิ้มบางจุดไป อย่างเช่นเอาไปกลืน เขาให้หน้าใสให้เต็มภาชนะพอดีอย่าให้พร่อง เพราะว่าถ้าหากว่ามีพร่อง ใจของเรามันไปจับที่ขอบภาชนะ อันนั้นเขาเรียกว่ากลืนโทษ ใสไม่ได้ เขาให้สนใจแค่ลักษณะของน้ำและตั้งใจจับตรงนั้น

ถ้าหากว่าเป็นอุคหนิมิตของเอาไปกลืน มันจะมีลักษณะ กระเพื่อมๆ เหมือนกับน้ำที่เป็นคลื่นน้อยๆ ถ้าเป็นปฏิภาคนิมิตมันก็จะนิ่ง แล้วก็ค่อยๆ สีจางลงไปเรื่อย

ในเรื่องของวางโยกสลิมนั้น แรกๆ ก็เหมือนกับว่าเป็นไอหรือว่า แดด ที่เด่นเป็นตัวขึ้นมา อันนั้นเป็นอุคหนิมิต ถ้าหากว่าเป็นปฏิภาคนิมิต มันจะลอยจับกลุ่มกันแน่น เหมือนกับหมอกหนาๆ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็ลึบบอกไป เตียวพอเราไปเจอเข้าก็เกิดความสงสัยอีก

สำหรับวันนี้จะมาถึงเรื่องของอสุภกรรมฐานทั้ง ๑๐ อย่าง คือการพิจารณาซากศพเป็นอารมณ์ เหมาะสำหรับผู้ที่เป็นโรคจิต มีจิตรักสวय รังงามเป็นปกติ หรือมีจิตเกี่ยวข้องกับเรื่องระหว่างเพศเป็นปกติ

สำหรับการพิจารณาอสุภกรรมฐานนั้น ในปัจจุบันนี้จะทำได้ยาก อยู่สักหน่อย ไม่เหมือนสมัยก่อนที่เขาเอาศพไปทิ้งป่าช้าเลยๆ บ้าง หรือว่าประเภทที่โดนประหารชีวิต โดนฆ่าบ้าง มันสามารถที่จะเห็นได้ง่าย สมัยนี้มันเห็นได้ยาก

ตอนที่ผมฝึกอยู่ ผมใช้พวกซากสัตว์ที่มีนตายบ้าง หรือว่าใช้ โครงกระดูกที่เขาทำไว้สำหรับพวกนักศึกษาแพทย์บ้าง หรือไม้ก็เข้า

ตลาด ไปดูตามเชียงใหม่ ที่เขาคั้น เขาลับ เขาฟัน เนื้อหมูออกมาเป็นชิ้นๆ เป็นส่วนๆ บ้าง

แต่ที่ได้ประโยชน์มากที่สุด ก็คือได้บรรดาผี ต้องใช้คำว่า บรรดาผี ที่มีความเมตตา เขามารวมที่ละศพ ทีละศพ ทุกคืน ถ้าหากว่าได้อย่างนี้ ท่านก็สามารถที่จะฝึกได้ แต่ถ้าหากไม่ได้ อย่างนี้บางทีก็จะลำบากอยู่

สำหรับอสุภกรรมฐาน ถ้าหากว่าท่านพบศพที่จะพิจารณาได้อย่างเช่นว่า ซากสัตว์ก็ดี ให้อยู่ทางด้านเยื้องๆ กับเหนือลม อย่าไปยืนเหนือลมโดยตรง เพราะว่ายืนเหนือลมโดยตรง สัตว์ที่มากินซาก เช่นว่า พวกนกแร้ง นกตะกุ่ม หรือว่าพวกสัตว์ป่าอย่างสุนัขจิ้งจอก สุนัขป่าก็ดี แม้กระทั่งเสือ หรือว่าพวกเหยี่ยว ตะกวด

พวกนั้นเขาจะได้รับความลำบาก เพราะว่าถ้าเราอยู่เหนือลมตรง เขาจะไล่กลิ่น เขาจะไม่กล้าเข้ามากิน หรือว่าบางประเภทเขาหวงซาก อย่างพวกเสือ พวกหมาป่า หรือพวกหมาจิ้งจอก มันจะกัดเอา จะทำร้ายเอา

แล้วก็อย่าไปยืนทางใต้ลมโดยตรง ถ้ายืนทางใต้ลมโดยตรง กลิ่นมันเข้ามาเต็มๆ ถ้าไม่คุ้นชินมันจะอาเจียน หรือไม่ก็อย่างที่ผมเคยโดน คือลมมันหวน พอลมมันหวนกลับ ดมกลิ่นเข้าไปเต็มๆ ไม่ทราบว่ามันเป็นโทษอย่างไร ท้องเสียไปเป็นวันๆ ต้องระมัดระวังให้ดี

จะพิจารณาก็นอนอยู่ในจุดที่ห่างพอสมควร ในราวๆ ลัก ๓ หรือ ๔ เมตร แล้วก็ให้อยู่ทางเหนือลม เยื้องไปทางซ้ายก็ได้ทางขวาก็ได้ จะได้ไม่เป็นการรบกวนสัตว์มากนักเกินไป

มีอยู่จุดหนึ่งที่อยากจะเตือนก็คือว่า สำหรับหลายท่านที่

กำลังใจเข้มแข็ง มันจะมีนิมิตหลอก ชاکศพนั้นบางที่มีมันก็เคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวนั้นบางทีก็เป็นอุคตนิมิต แต่บางทีมันเคลื่อนไหว ในลักษณะเขาต้องการทดสอบเรา

บางทีศพมันลุกขึ้นมาบอกเอาคือๆ หรือบางทีมันก็เคลื่อนไหว ลักษณะยื่นมือมาจะบีบคอ ขอให้ทุกคนเข้าใจว่านั่นเป็นนิมิตที่เขา มาทดสอบเท่านั้น ถ้าเราทำเฉยๆ ไม่รู้ไม่ชี้ เขาก็จะเลิกไปเอง

ดังนั้นว่าการฝึกอสุภกรรมฐาน นอกจากจะต้องทนต่ออาการ ต่าง ๆ ที่น่าขยะแขยงแล้ว ยังต้องมีความกล้าอยู่ด้วย ไม่อย่างนั้นถ้า นิมิตเหล่านี้มาหลอก หรือว่ามาทดสอบ เราอาจจะกลัวมาก ขนาดเสียสติ ไปเลยก็ได้

เรื่องของอสุภกรรมฐานนั้นมีทั้งหมด ๑๐ อย่าง ที่ต้องกำหนดไว้ ถึง ๑๐ อย่าง ก็เพราะว่าเหมาะสำหรับคนที่ชอบในลักษณะต่าง ๆ กัน จะเห็นว่าสภาพความเป็นจริงของร่างกายที่ชอบนั้นเป็นอย่างไร ?

๑.อุทุมาคอกอสุภ คือ ชاکศพที่พองอืดอยู่ อันนี้สำหรับผู้ที่ชอบ คนประเภทที่เรียกว่าอ้วนพี ประเภทอวบอย่างนั้น อิมอย่างนี้ เจออุทุมาคอกอสุภเข้า แล้วจะรู้ ว่าจริง ๆ แล้วมันบวม มันพอง มันใกล้จะปริ จะพังอยู่แล้ว

๒.วินีลอกอสุภ คือ ชاکศพที่มันเป็นสีเขียว สีเหลือง สีแดง สีขาว เป็นต้น สังเกตดูศพตาย ซัก ๒ วัน ๓ วัน มันก็จะเริ่มเขียวๆ ขึ้นมา หรือถ้ามากกว่านั้น บางทีก็พองขึ้นมา น้ำเหลืองมากก็เป็นสีเหลือง

ถ้าหากว่าเลือดมันแห้งตัวอยู่ก็เป็นสีแดง เป็นต้น อันนี้สำหรับ ผู้ที่ติดใจในผิวพรรณวรรณะอันผ่องใส เช่นว่า แหม..สาวคนไหนหน้าแดง

เหลืองเกิน อย่างนี้เป็นต้น เหมาะสำหรับคนที่จะฝึกใน วินีลอกอสุภ

๓.วิปุกกอกอสุภ คือ ชاکศพที่มีน้ำเหลืองไหลโชมอยู่ อันนี้เอาไว้ สำหรับผู้ที่ไปติดในบรรดาเครื่องสำอาง แหม..วันนี้เล่นน้ำหอมกลิ่นฟุ้ง มาเขียว หรือไม่กี่ทาน้ำยาบำรุงผิวมา กลิ่นดีเหลือเกิน ถูกใจ ถ้าเราไปดู ชากศพที่มีน้ำเหลืองไหลโชมอยู่แล้วมันจะถูกใจไหม ?

๔.วิดิทกอกอสุภ คือ ชากศพที่โดนพิษเขาตอกเป็น ๒ ท่อน อย่าง สมัยก่อนเขาประหารชีวิต หรือว่ารบกัน หรืออย่างสมัยนี้เนานๆ อาจจะพลุก ไปเจอคนโดนรถชนขาดเป็นสองท่อน หรือว่าหมาโดนรถชนขาดสองท่อน เป็นต้น

อันนี้สำหรับผู้ที่ไปติดใจในเนื้อหนังของคนอื่นเขา มันจะได้ เห็นว่าสภาพที่แท้จริงแล้ว มันไม่ได้เป็นแท่งที่บอบบางที่เราติดใจ แต่ว่ามันเป็นชิ้น เป็นท่อน มีอวัยวะในน้อยใหญ่อยู่

๕.วิกขาียดกอกอสุภ คือ ชากศพที่โดนสัตว์กิน ทั้ง เว้าแห้ง หรือ ไม่ก็กัดแทะจนกระทั่งเหลือเนื้อหนังติดอยู่เพียงไม่กี่เท่าไร อันนี้ สำหรับผู้ที่ติดใจในอวัยวะบางส่วนของเขา อย่างเช่นว่า ชอบอก ชอบเอว ชอบสะโพก ชอบขาอ่อน ชอบบ่วง

เมื่อไปเจอพวกที่โดนสัตว์กัดทั้งเป็นชิ้นๆ ตรงโน้นก็แห้งตรงนี้ก็ว่า แก้มหลุดหายไปข้างหนึ่ง ริมฝีปากฉีกไปครึ่งหนึ่ง หน่อกหายไป แกบหนึ่ง เห็นแต่ซี่โครงโผล่ขาวโพลน อย่างนี้ก็หมดอารมณ์ ถ้าหากว่า ใครชอบใจอวัยวะเป็นส่วนๆ อย่างนี้ ก็ไปดูวิกขาียดกอกอสุภ

๖.วิกขิตกอกอสุภ คือ ชากศพที่ถูกเขากัดนานๆ ไปก็หลุดเป็นชิ้นๆ พวกนี้เหมาะสำหรับผู้ที่ชอบอริยาบถ แหม..สาวคนไหนเคลื่อนไหวสวย

เหลือเกิน เดินอ่อนช้อยอย่างนั้น สวยอย่างนี้ เหยียดแขนก็ดูดี จู๋แขนก็ดูดี
ก้าวไปข้างหน้า ถอยไปข้างหลัง ดีทั้งหมด ให้ไปดูซากศพที่เขาทิ้งเอาไว้
พอนานๆ ไปแล้วมันหลุดเป็นชิ้นๆ หรือวิกซิดกอสูก

๗. **หัตถวิกซิดกอสูก** คือ ซากศพที่โดนฟันขาดเป็นท่อนๆ อาจจะเป็น
เป็น ๗ ท่อนก็ได้ อย่างพวกฆาตกรฆ่าที่ศพ หรือไม้ก็ประเภทโดน
รถชนไปแล้ว ยังไม่ทันจะเก็บศพ อีกคันหนึ่งมาทับซ้ำเข้าไป หลุดเป็นชิ้นๆ
อวัยวะภายนอกภายใน กระจายเกลื่อนถนนเลย

นี่สำหรับคนประเภทที่ **ฉลาดไม่มีหางก็ใช้ได้** คือขอให้มีอวัยวะ
ครบ ๓๒ เป็นชอบ ถ้าสิ้นदानเราเป็นอย่างนี้ ก็ไปดูหัตถวิกซิดกอสูก

๘. **โลหิตกอสูก** คือ ซากศพที่มีเลือดไหลท่วม ไหลนองไปหมด
อย่างสมัยก่อนเขาฟันหัวขาด เลือดพุ่งกระเด็นขึ้นไปเป็นเมฆแล้วตกลงมา
อาบร่างจนนองแดงไปหมด อันนี้สำหรับผู้ตั้งใจในเครื่องประดับ ชุด
สวยอย่างนั้น เครื่องประดับสวยอย่างนี้ มันไม่ได้ชอบแต่ตัวเองๆ มันชอบ
กระทั่งชุดด้วย ให้ไปดูสภาพจริงๆ ของร่างกายว่าอย่างนี้สวยไหม ?

๙. **บุษราคอสูก** คือ ซากศพที่มีหนอนขนงู หน่อและไปหมด
พวกนี้สำหรับผู้ตั้งใจในร่างกายตัวเอง ร่างกายของเราคืออย่างนั้น
น่าพอใจอย่างนี้ แหม...กล้ำครังนี้สวยเหลือเกิน ดีดีแม้กระทั่งร่างกาย
ตัวเอง ดูซิ มันใช่ของเราไหม ? ตอนนี้นพวกหนอนต่างๆ มันครองสิทธิ์ กิน
กระจายอยู่ตรงหน้าของเรา

๑๐. **อัญญิกอสูก** เป็นกระดูก โครงกระดูก อย่างเช่นว่าพอมันเนา
ไปนานๆ ส่วนอื่นๆ เปื่อยสลายไปหมด เหลือแต่โครงกระดูกอยู่ หรืออย่างที่
ผมปฏิบัติอยู่ก็คือ เอาโครงกระดูกสำหรับนักศึกษาแพทย์เขามาพิจารณา

อันนี้สำหรับผู้ที่ชอบเวลาเพชรงข้ามเขายิ้ม แหม.. ฟันสวย
เหลือเกิน ให้มันดูว่า ฟันนั้นก็ส่วนหนึ่งของกระดูก แล้วกระดูกทั้งหมดมันมี
ลักษณะเป็นอย่างนี้ สำหรับเรื่องของอสุภกรรมฐานก็มีอาณาภาพในการ
ช่วยระงับความพอใจในร่างกายแบบต่าง ๆ ของเรา

คราวนี้ในการปฏิบัติอุทุมาดกอสูก เราเจอซากศพที่พองเต็มที่
เลย อย่างหมาตายมาสองวัน สามวัน หรือถ้าหากว่าแดดร้อนๆ วันเดียว
เท่านั้นแหละ อืดพอง สีขาวเหยียดกางทีเดียว จะแตก จะระเบิดอยู่แล้ว
เราก็ยืนในจุดที่เหมาะสมอย่างที่ว่าไป แล้วก็เริ่มกำหนดภาพนั้น
เป็นนิมิต กาวาน่าว่า **อุทุมาดกัฏฏ์ ปฏิกุฏัฏ์..อุทุมาดกัฏฏ์ ปฏิกุฏัฏ์** ว่าไปเรื่อยๆ
ถ้าหากว่า เป็น **อุคคหนิมิต** คือ เริ่มติดตา จะเห็นเป็น **ศพในลักษณะที่เรา
พิจารณาอยู่**

ถ้าหากว่าเป็น **ปฏิภาคนิมิต** คือจิตเริ่มทรงเป็นปฐมฌาน ภาพนั้น
ก็จะ **เป็นคนหรือสัตว์ที่อ้วนพีผ่องใสเป็นปกติ** เห็นอย่างกับคนทั่วไป
เลย ลืมบอกไปว่า **อสุภกรรมฐาน ถ้าโดยตัวของมันจริง ๆ ปฏิบัติแล้ว
จะทรงได้ประมาณปฐมฌานเท่านั้น**

สำหรับ **วิภังคกอสูก** ที่เราไปพิจารณาซากศพที่มันเขียว มันเหลือง
มันแดง มันขาวเหล่านั้น ถ้าเป็น **อุคคหนิมิต** ก็จะเห็นเป็นภาพปกติของมัน
คือ เริ่มติดตา หลับตาก็เห็น ลืมตาก็เห็น แต่ว่าเรื่องหลับตาลืมตานั้น บางคน
ทำง่ายเลยคิดไม่ถึง

ผมเองมองซากศพครั้งแรกจำติดตาไปเจ็ดแปดวัน ไม่ทราบ
เหมือนกันว่ามันเป็นเพราะกลัว หรือว่ามีมันเจตนาจะหลอก หรือว่าในอดีต
ผมเคยทำได้ เลยจำได้ง่ายก็ไมรู้อันนี้ว่าบางขณะมันเสีย ๆ มันกลัวอยู่

รูปที่ 09

หน้า 15-16

เหมือนกัน

สำหรับวิฬากอสุก ถ้าหากว่าเราจับภาพนั้นอยู่แล้วเริ่มติดตา หลับตาก็เห็น ลืมตาก็เห็น นั่นเป็นอุคหนิมิต ถ้าหากว่าสีใดสีหนึ่งมันขยาย ขึ้นมาจนท่วมทับสีอื่นหมด อย่างเช่นว่าสีเขียว สีเหลือง สีแดง สีขาวก็ดี อันนี้เป็นปฏิภาคนิมิต

สำหรับคำภานา ให้ใช้ว่า วิฬากัง ปฏิกุลัง..วิฬากัง ปฏิกุลัง ไปเรื่อยๆ พร้อมกับลมหายใจเข้า ลมหายใจออก อย่าลืมว่า คำภานา ทุกอย่าง ต้องจับพร้อมๆกับลมหายใจเข้าออกทั้งหมด

วิปุกกอสุก ชากศพที่มีน้ำเหลืองไหลอยู่ ก็ภาวนาว่า วิปุกัง ปฏิกุลัง..วิปุกัง ปฏิกุลัง ไปเรื่อยๆ ถ้าเป็นอุคหนิมิต คือเริ่มติดตา ก็จะเห็นชากศพที่เป็นน้ำเหลืองไหลอยู่ตามปกติ แต่ถ้าเป็นปฏิภาคนิมิต มันจะเป็นศพที่น้ำเหลืองทุกอย่างหยุดนิ่ง กลายเป็นศพที่ชัดเจนแจ่มใส อยู่ ไม่มีอาการหลังไหลของน้ำเหลืองอีก

ต่อไปวิฬากอสุก ชากศพที่โดนพื้นขาดเป็นสองท่อน โคนรถชน ขาดเป็นสองท่อนก็ภาวนาว่า วิฬากัง ปฏิกุลัง..วิฬากัง ปฏิกุลัง ไปเรื่อยๆ ถ้าอุคหนิมิต ก็จะเห็นเป็นภาพชากศพที่ขาดเป็นสองท่อนอย่างนั้น แต่ถ้าหากเป็นปฏิภาคนิมิต คราวนี้มันจะเป็นตัวสมบูรณ์ไม่ขาดท่อน

วิษายิตกอสุก ชากศพที่โดนสัตว์กัด เหว้าๆ แหว่งๆ กระดุกโผล่ ที่นั่น เล่นเอ็นโผล่ตรงนี้ พวกเราที่เข้าไปจุดงค์ ทางด้านหัวขาแข้ง จะเจอ ชากสัตว์ในลักษณะนี้บ่อย เพราะว่าพวกเสือบ้างหมาป่าบ้างมันกินทิ้ง เอาไว้ อาศัยพิจารณาได้

เราใช้คำภาวนาว่า วิษายิตกั ปฏิกุลัง..วิษายิตกั ปฏิกุลัง

ถ้าหากว่าเป็นอุคหนิมิต เริ่มติดตาก็จะเห็นเป็นภาพปกติอย่างนั้น ถ้าเป็นปฏิภาคนิมิต ก็จะเป็นลักษณะเหมือนกับคนหรือสัตว์สมบูรณ์ อยู่ทั้งตัว

วิกขิตกอสุก ชากศพที่หลุดกระจายเป็นท่อนๆ เป็นชิ้นๆ เราใช้ คำภาวนาว่า วิกขิตกั ปฏิกุลัง..วิกขิตกั ปฏิกุลัง ไปเรื่อยๆ อุคหนิมิต ก็คือเป็นชากศพที่เป็นชิ้นๆ อย่างนั้น แต่ถ้าหากเป็นปฏิภาคนิมิต จะเป็นชากศพที่สมบูรณ์ทั้งซากเหมือนกัน

หตวิกขิตกอสุก ชากศพที่โดนพื้นขาดเป็นท่อนๆ โคนรถชนขาด เป็นท่อนๆ เป็นชิ้นๆ แต่ละส่วนกระจัดกระจายไปทั่ว อย่างพวกขาดกร ฆ่าหั่นศพพวกนั้น เราก็ใช้คำภาวนาว่า หตวิกขิตกั ปฏิกุลัง.. หตวิกขิตกั ปฏิกุลัง อุคหนิมิตก็ยังเป็นศพที่ขาดเป็นท่อนๆ อยู่ แต่ถ้าหากว่าเป็นปฏิภาคนิมิต ก็จะเป็นศพที่สมบูรณ์เหมือนเดิม

ต่อไปก็ โลหิตกอสุก ชากศพที่มีเลือดไหลนองท่วมชากอยู่ ภาวนาว่า โลหิตกั ปฏิกุลัง..โลหิตกั ปฏิกุลัง ไปเรื่อยๆ ถ้าหากว่า เป็นอุคหนิมิต ก็จะเห็นเป็นชากศพที่มีโลหิตท่วมอยู่อย่างนั้น แต่ถ้าเป็นปฏิภาคนิมิต ภาพโลหิตก็จะขยายแดงหนาที่บไปหมด

ต่อไปเป็น ปุสุวกอสุก ชากศพที่มีหมู่นอนนอนชอนไช ยวบยับ ไปหมด ใช้คำภาวนาว่า ปุสุวกัง ปฏิกุลัง..ปุสุวกัง ปฏิกุลัง ไปเรื่อยๆ ภาพติดตาของอุคหนิมิตจะเป็นชากศพที่มีหมู่นอนที่ชอนไชอยู่เป็นปกติ

ถ้าเป็นปฏิภาคนิมิต มันจะมีลักษณะสีขาว เหมือนอย่างกับ กองผ้า หรือสำลีที่กองอยู่ จริง ๆ แล้ว สีขาว ๆ ก็คือสีของหนอนนั่นเอง แต่ปฏิภาคนิมิตมันจะหนาที่บ ลักษณะเหมือนกับสำลีก้อนใหญ่ ๆ หรือไม่

ก็ฝ่าขวากองใหญ่ ๆ

อันสุดท้ายคือ อัญญิกรสูภ การพิจารณากระดูก ให้ภาวนาว่า อัญญิกรัง ปฏิกูลัง..อัญญิกรัง ปฏิกูลัง จับภาพกระดูกที่เป็นท่อน้อย ท่อนใหญ่พวกนั้น หรือถ้าหากใช้อย่างที่ผมนิใช้ก็คือโครงกระดูกทั้งโครงนั้น

อุคทนิมิต อาจจะทำแล้วอยู่น้อย คือ เป็นภาพโครงกระดูก เคลื่อนไหวไปมา อาจจะเป็นกะโหลก กลิ้งไปกลิ้งมา กระดูกท่อน้อย ท่อนใหญ่ ลอยไปลอยมา หรือว่าเป็นทั้งโครงอย่างที่ผมทำ มันก็จะเดิน เข้ามาหา หรือเดินไปเดินมาอยู่ตรงหน้า ถ้ากำหนดต่อไปมันก็จะกลายเป็นโครงกระดูกที่นิ่งอยู่เฉย ๆ อันนั้นเป็นปฏิภาคนิมิต

นี่คือลักษณะอนุสกรรมฐานทั้ง ๑๐ กอง ถ้าเรามีโอกาสจำคำ ภาวนาและนิมิตของมันให้ชัดเจน ระมัดระวังไว้ ตั้งสติตัวเองไว้ให้มัน อย่าไปกลัวมัน ยืนให้ถูกทิศ อย่าไปดมกลิ่นของมันมาก ตั้งหน้าตั้งตา ภาวนา พิจารณาไป

เมื่อภาพมันเริ่มติดตาแล้ว เราก็ต้องพิจารณาต่อว่า เออหนอ.. ร่างกายของสัตว์นี้ก็ดี ร่างกายของคนนี้ก็ดี ที่เราเห็นว่ามันคงทน มันสมบูรณ์ เป็นเราเป็นของเราอยู่นี้ ที่แท้จริงไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเราเลย

ตายไปวันหนึ่ง สองวัน ก็บวม ก็อืด ก็พองขึ้นมาอย่างนี้ เริ่มมี สีเหลือง ๆ เขียว ๆ ขาว ๆ แทรกเข้ามาตามส่วนต่าง ๆ ของซากศพ พอสักสี่ห้าวัน ผิวกายก็แตกปริ มีน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง ไหลซึม กลิ่นเหม็นตลบจนทนไม่ได้

บ้างก็หลุมขาด เป็นท่อน้อย ท่อนใหญ่ อวัยวะทั้งภายนอกและ

ภายในกระจัดกระจายอยู่ สิ่งที่เราเห็นมันเป็นแค่ผิวหนัง คือเปลือก ส่วนหนึ่งที่ลอกตาเราอยู่ที่นั่น ไม่ว่าจะร่างกายของเราก็คือ ของเขาก็คือ ของคนก็ดี ของสัตว์ก็ดี สภาพแท้จริงมันเป็นอย่างนี้เอง

มันเกิดขึ้นในเมืองต้น เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง ในที่สุดก็ สลายตัวไป ไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่ ไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเราเลย แม้แต่น้อย ขณะที่ดำรงชีวิตอยู่ก็เต็มไปด้วยความทุกข์

แม้กระทั่งตอนตาย ก็อาจจะได้รับความทุกข์ทรมาน คือถูกเขามา หรือว่าเกิดอุบัติเหตุเกิดขึ้น ความทุกข์มันมีอยู่กับร่างกายนี้เป็นปกติ ถ้าเราไปยึดถือมันหมายความว่า เป็นเรา เป็นของเราอยู่ก็ ทั้ง ๆ ที่สภาพ ความจริงแล้ว ไม่มีอะไรเป็นเราเป็นของเราเลย

ถ้าเรายึดถือมันหมยมันอยู่อย่างนี้ เราก็ต้องเกิดมาอีก มาพบกับความทุกข์อย่างนี้อีก มามีร่างกายที่สกปรก โสโครก เน่าเหม็นแบบนี้อีก ไปยึดติดในร่างกายของคนอื่นเขาที่สกปรก โสโครก เน่าเหม็นอย่างนี้อีก

ขึ้นชื่อว่าการเกิดมาในโลก ที่เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างนี้ เกิดมาอาศัยอยู่ในร่างกายที่มันเน่าเหม็นแบบนี้ เกิดมาอาศัยอยู่ในโลก ที่ทุกข์ยากเร่าร้อนแบบนี้ เรายังมีความปรารถนาหรือไม่ ?

ถ้าจิตมันบอกตัวเองอย่างชัดเจนว่า ไม่ต้องการอีกแล้ว ไม่ใช่บอก ตัวเองว่าไม่ต้องการ เพราะรู้ว่าตอบอย่างนี้แล้วถูก มันเกิดจากสภาพจิต บอกตัวเองจริง ๆ ว่า ชื่อว่าการเกิดเช่นนี้ เราไม่ต้องการอีกแล้ว

เราก็ตั้งใจจับคำภาวนา เกศาภาพพระ ตั้งใจว่าถ้าหากว่าตาย เราขอไปพระนิพพานแห่งเดียว ถ้าหากว่าภาพซากศพนั้นมีสีใดสีหนึ่งอยู่

รูปที่ 11
หน้า 19-20

ไม่ว่าจะเป็นสีแดง สีเหลือง สีเขียว สีขาวก็ตาม ให้จับสีเหล่านั้นเป็นนิมิต พร้อมกับคำภาวนา กำลังจิตจะเข้าสู่สมาธิได้

เมื่อถึงวาระ ถึงเวลาแล้ว เขากำลังใจส่วนนั้นเกาะพระนิพพานแทนให้อยู่กับภาพพระของเรา อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา หรือว่าอยู่บนวิมานของเราในพระนิพพาน คงใจว่าถ้ามันตายลงไปเมื่อไร เราขอมาอยู่พระนิพพานนี้แห่งเดียว

ถ้าทำอย่างนี้จนอารมณ์ทรงตัวเป็นปกติ ทุกวันทุกคืน กำลังใจรู้ตัวว่าร่างกายนี้มันไม่ดี มันไม่สวยไม่งาม มีสภาพความเป็นจริงที่ประกอบไปด้วย อวัยวะภายในใหญ่หน่อย มีเลือด มีน้ำเหลือง มีหนองเป็นปกติ มันหม่นหมองเป็นปกติ

เราไม่ต้องการร่างกายของเรา เราไม่ต้องการร่างกายคนอื่น เราไม่ต้องการร่างกายสัตว์อื่น เราไม่ต้องการเกิดมาทุกขแบบนี้ เราต้องการที่เดียวคือพระนิพพาน ถ้าจิตจดจ่ออยู่แบบนี้ ก็ขึ้นชื่อว่าเราปฏิบัติในอสุภกรรมฐานจนถึงที่สุดได้แล้ว

สำหรับอีกจุดหนึ่ง ที่ลืมกล่าวเสียตั้งแต่ตอนแรก คือว่า ถ้าเราพิจารณาในซากศพ ให้เลือกพิจารณาซากศพที่เป็นเพศเดียวกับตัวเอง ไม่อย่างนั้นอาจจะเจอลักษณะเดียวกับผม

คือว่าสมัยนั้น ลูกศิษย์ของหลวงพ่อกฤษีสิงคำคนหนึ่ง ก็คือ จ่าสุรินทร์ อยู่ที่นั่นเวร กรมตำรวจ ถึงเวลามีซากศพเข้ามา ก็จะไปทักท้วงบอกพระในวัด "หลวงพี่ครับ มีศพเข้ามาแล้ว ใครจะมาพิจารณาซากศพก็รับมาครับ.."

ถึงเวลาทีขออนุญาตเขาเข้าไป ปรากฏว่าศพบางศพสภาพมันดี

ทีนี้ความตื้อตันของจิต แรกๆ ใหม่ๆ เข้าไปมันก็อึดๆ ไม่มี แต่พอทานไป จิตมันเริ่มตัน มันจะเลือกดูแต่ที่มันยังดีๆ อยู่ดูในอวัยวะในส่วนที่ตัวเองชอบ

เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าเป็นไปได้ พยายามพิจารณาซากศพที่เป็นเพศเดียวกับตัวเอง เพื่อจิตที่มันดีจะได้ไม่พุ่งชานไปสู่อารมณ์อื่นได้ เรื่องสภาพตื้อของจิตนี้ บางคนโชคดีเหลือเกิน แค่เห็นเท่านั้นเอง ก็จดจำไปตลอดชีวิต ไม่จำเป็นต้องไปดูซ้ำ มันตายจิตใจ อยู่ในลักษณะที่กลัวไปเลยก็มี

แต่ขณะเดียวกัน บางประเภทอย่างผมเอง มันดีมากๆ ตอนแรกมันก็อายเขินบ้าง อารมณ์ก็เกี่ยวกับกามราคะ หายหมดหมดเกลี้ยงไปเป็น อาทิศรัยๆ แต่พอทานๆ ไปมันก็เริ่มขึ้นมาใหม่ แล้วเราจะไปเลือกดู แต่ที่มันดี ๆ

ในสมัยนี้ถ้าหากว่ามีมหาซากศพยาก มีโอกาสเจอสัตว์ตายข้างถนนก็ดี มีโอกาสที่โยมเขาเปิดโรงศพ เพื่อจะล้างหน้าศพก็ดี หรือว่าไปชุดงค์ เจอซากสัตว์อยู่ในป่า เจอกระดูกสัตว์อยู่ในป่าก็ดี ให้ฉวยโอกาสฝึกในอสุภกรรมฐานเอาไว้

พยายามทำให้คล่อง คล่องตัวถึงขนาดที่เรียกว่า มันสามารถมาช่วยเหลือเราได้ในขณะที่เราเจอ ผมเองเจอมาคือว่า มีวันหนึ่งกำลังเข้ากรุงเทพ ปรากฏว่ารถวิ่งไปๆ มันก็เป็นเวลาที่นักเรียนกำลังไปโรงเรียน

ไปเจอนักเรียนผู้หญิงวัยรุ่นอยู่ ก็เออ..ชอบใจ ลักษณะท่าทางของเธอแจ่มใสเหลือเกิน ไม่ได้ยืนตีในสภาพของเธอ แต่ว่าเห็นอ..น่ารักนะ ทำทางแจ่มใส ดึงออกตั้งใจไปโรงเรียน ลูกเราหลานเราเป็นอย่างนี้ก็คิดไม่ทันจะจบภาพอสุภกรรมฐานมันแท้ทรอพรวดขึ้นมา

แหม..ลักษณะสีสัน กลิ่นอะไรมันมาครบ เกือบจะอายเขิน..!

สมัยบรรดาผีที่เขาหลอกผมนี่ เขาเอามาแต่ละซากนี้ สีสัน กลิ่น

รูปที่ 12

หน้า 21-22

มาครบถ้วนสมบูรณ์ บางทีเลือดไหลนองท่วมพื้น จนกระทั่งเราจะอาเจียนออกมา ในเมื่อภาพมันปรากฏพรวดขึ้นมากแทนที่ มันจะไปเออ...น่ารักก็กลายเป็นจะอาเจียนขึ้นมาแทน

ต้องทำให้มันคล่องตัวให้ได้ชนิดที่ว่า ถึงเวลา มันสามารถโผล่ขึ้นมา สักตัวอารมณ์อุกฤษ ที่มีแหวกใจของเราขึ้นมาได้ทัน มันถึงจะใช้ได้

อย่างครูบาอาจารย์สายของเรา คือ หลวงปู่พริ่ง วัดบางปะกอก หลวงปู่พริ่งนี้เป็นอาจารย์ของหลวงปู่ปานอีกทีหนึ่ง แม้จะเกิดร่วมยุคร่วมสมัยเดียวกัน แต่ว่าท่านอยู่ในระดับอาจารย์ หลวงปู่ปานไปขอศึกษา จากท่าน

หลวงปู่ฤๅษีสัจฉิกกล่าวไว้ว่า “หลวงปู่พริ่ง วัดบางปะกอก (หรือบางมกอกอันเดียวกัน) เป็นพระที่ชำนาญในอสุภกรรมฐานที่สุด ท่านสามารถเนรมิตซากศพเป็นดั่ง ๆ ขึ้นมาอยู่ต่อหน้าให้พิจารณาได้เลย..”

นั่นครูบาอาจารย์ของเรา เก่งกาจสามารถขนาดนั้น อันนั้นต้องมี ความสามารถในเรื่องของกัญญาสมาบัติเป็นปกติ ไม่อย่างนั้นจะทำ เช่นนั้นไม่ได้ ลำพังอสุภกรรมฐานจะให้ เป็นนิมิตติดตา ก็ยากแล้ว

ในเมื่อโอกาสในการที่จะทำอสุภกรรมฐานมันมีน้อย แต่ก็ไม่ใช่จะไม่มีเลยทีเดียว เราเห็นขนาดผลตามร่างกายของเรา ตามร่างกายของสัตว์ ก็จับเป็นคำภาวนาได้ จะเป็น วิชชายัตถัง ปฏิกุจฉัง.. วิชชายัตถัง ปฏิกุจฉัง ก็ได้

หรือว่าถ้ามันมีน้ำเหลืองไหลอยู่ ก็เป็น ปุพฺพกัฏฏัง ปฏิกุจฉัง ปฏิกุจฉัง ขอกภัย วิปฺพกัฏฏัง ปฏิกุจฉัง ไปก็ได้ แล้วแต่เราจะพิจารณา ทุกอย่างไม่ว่าจะคนจะสัตว์ สิ่งของอะไรก็ตาม มันก็เสื่อมสลาย ก็ตาย

ก็พังไปในที่สุด ไม่มีอะไรทรงตัวตั้งมันอยู่ได้

เกิดเมื่อไร ทุกข์เมื่อไหร่ สถานที่เดียวที่พ้นตาย พ้นเกิด พ้นทุกข์ ก็คือพระนิพพาน อย่าลืมจุดสุดท้ายของเราจับพระนิพพานให้ได้ เกาะภาพพระให้ติด หรือว่าเกาะสีสัน วรณะอันใดอันหนึ่งของ อสุภกรรมฐาน ภาวนาให้อารมณ์ใจทรงตัว

นึกเมื่อไรให้ภาพปรากฏเมื่อนั้น มันถึงจะอาศัยได้ มันถึงจะ กล่าวได้ว่าเราปฏิบัติในอสุภกรรมฐานอย่างแท้จริง สำหรับวันนี้เวลาที่ไม่พอแล้ว ให้ทุกคนคลายกำลังใจออกมา แล้วก็ตั้งใจในการสวดมนต์ ทำวัตรของเราต่อไป

พระครูธรรมธรเล็ก สุธมมปญโญ
วันพฤหัสบดีที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๗

งานทำบุญวันอาสาฬหบูชา ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๐

๒๑. อาหาเรปิกุลสัญญา

สองสามวันนี้ มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้น แล้วก็คิดว่า พวกเราทุกคนน่าจะมีความเข้าใจกันบ้าง ขณะเดียวกันบางคนอาจจะคิดไม่ได้ ตรงไม่ตกก็มีอยู่ อย่างเรื่องที่มีโยมเขียนจดหมายมาตำหนิว่า ที่เราเปิดเสียงตามสาย ไม่ว่าจะเป็นแหปพระระกิติ หรือการสวดมนต์ทำวัตรก็ดี ไปรบกวนเขา

หรือว่าอย่างเมื่อวานนี้ ที่เราส่งคุณโมเชกิติ คุณชาติกิติ คุณวีรกิติ ไปอยู่ที่ถ้ำไร่กะเดอ หรือว่าที่เราย้ายบรรดาเจ้าที่จากศาลต่าง ๆ ไปรวมอยู่ในศาลที่สร้างใหม่ แล้วเจ้าอาวาส(พระอธิการอิสระ ญาณเพล) มาขอเจ้าพ่อทองผาภูมิไปไว้ที่เดิมก็ดี

เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ ถ้าหากว่าเราดูผิวเผินจะเห็นว่า เรามีความเห็นค้านกับเรา เราก็อาจจะโกรธ อาจจะไม่พอใจ ความจริงเรื่องของเจ้าพ่อทองผาภูมิ ผมบอกกล่าวท่านตั้งแต่แรกที่มาถึงแล้ว ว่าถ้ามีโอกาสแล้วผมขอย้าย ท่านเองก็ตกลง

พวกคุณพอจะเข้าใจอยู่ เรื่องการคุยกับผีคุยกับเทวดา ไม่ใช่เรื่องยาก แต่ว่าเรื่องอย่างนี้ เรามอบคนอื่นแล้ว คนอื่นเขาไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องไปชี้แจงเขา เขาเอาอย่างไร เขาก็เอาอย่างนั้น

ส่วนเมื่อคืน เจ้าพ่อท่านไม่ได้ว่าอะไร ท่านบอกว่าเรื่องของท่าน ท่านจัดการเองได้ และบอกว่า วันนั้นจะมีคนนำสมเด็จองค์ปฐมมาถวายผมด้วย ก็คอยดูไปว่าจะมีจริงไหม ? สำหรับเรื่องของเจ้าอาวาส ถ้าหากเราดูในแง่ที่ว่าท่านกลัว จึงได้ขอรูปเจ้าพ่อทองผาภูมิคืนไป

ผมขอบอกทุกท่านว่า ความกลัวทุกประเภท มีพื้นฐานมาจาก ความกลัวตายทั้งหมด ผมเคยตามดูความกลัวของตัวเองเป็นปี ๆ ทุกเรื่องที่มีกลัว ลงท้ายมันกลัวตายทั้งนั้น

อยู่ในป่ากลัวเสือกัด กัดแล้วเป็นอย่างไร ? ตาย กลัวงูกัด กัดแล้วเป็นอย่างไร ? ตาย กลัวผีหลอก ผีมันหลอกเรา เตี้ยมันบีบคอเรา แล้วเป็นอย่างไร ? ตาย แต่ว่าทุกท่านเข้าใจผิด เจ้าอาวาสเขาไม่ได้กลัวเจ้าพ่อในลักษณะนี้

อีกไม่กี่วันมันจะเป็นงานฉลองเจ้าพ่อทองผาภูมิ ถ้าไม่มีรูปอยู่ จัดงานฉลองเตี้ยมันอาจจะไม่ได้สดางค์ อันนี้ผิดถูกอย่างไรก็โทษเจ้าพ่อไม่เกี่ยวกับผม ท่านบอกว่า “เขากลัวว่าจัดงานแล้วเตี้ยจะไม่ได้สดางค์ ก็เลยต้องเอารูปผมกลับไปไว้ที่เดิม..”

คืออย่างน้อยๆ ขอให้เก็บสดางค์ให้ได้ก่อน แล้วจะโยกจะย้ายกันอย่างไร ก็ค่อยว่ากันอีกที แต่จริง ๆ เรื่องกลัวไม่ได้สดางค์ ไม่ได้สดางค์แล้วเป็นอย่างไร ลำบาก ทำอะไรไม่สะดวก อาจจะย้ายเสีย ถึงขั้นไหนที่สุดเอาตัวไม่รอด แล้วก็สรุปว่าตายได้

ผมถึงได้กล่าวว่า ความกลัวทุกประเภท มีพื้นฐานมาจาก ความกลัวตายทั้งหมด ส่วนเรื่องของการส่งพระไปอยู่ที่ถ้ำ ในลักษณะของการขุดงค์ มันดีตรงที่เป็นการศึกษาฝึกพื้นฐานกำลังใจของเรา

อยู่ตามป่า อยู่ตามถ้ำ อันตรายจากสัตว์ร้ายมี อันตรายจากภูตผีปีศาจมี ความกลัวมันจะเกิดขึ้นในใจ เมื่อความกลัวมันเกิดขึ้นตอนนี้พวกท่านจะไม่มีอะไรเป็นที่ยึดอีกแล้ว นอกจากพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์

รูปที่ 14

หน้า 25-26

ถึงตอนนั้น มันก็ต้องเร่งภาวนากันเป็นขนานใหญ่ ขนาดภาวนาแล้ว บางทีเขาตั้งใจจะลงกำลังใจจริง ๆ มันก็ยังอาจจะกลัวมากอยู่ดี ผมเองตั้งแต่ว่า ความกลัวทั้งหมด มันมีสาเหตุมาจากความกลัวตาย ผมก็ไม่ค่อยกลัวอะไรอีก

แต่ว่าบางทีอยู่ในถ้ำใหญ่มันมา มาถึงมันก็ชวนตัวผมจะสามารถ ผมบอกไม่ถูกว่ามันใหญ่ขนาดไหน ? ผมสูง ๑๗๒ เซนติเมตร มันวนรอบผมสามรอบแล้ว ยังเหลืออีกตั้งเยอะ สัมผัสที่บอกได้คือตัวประมาณกระตักน้ำใบโตๆ

แล้วมันยังมีกรทดสอบ ด้วยการแลบลิ้นเลียหน้าผมด้วย เหมือนจะชิมดูว่าอร่อยไหม ? ผมว่าผมไม่กลัวอะไรแล้วนะ แต่มันนอนตัวแข็งที่อกกระดิกไม่ออก ใต้เตบอกในใจว่า “อย่ากินเลย ไม่อร่อยหรอก ไปหาอย่างอื่นกินเถอะ..” เขาคงจะเห็นว่า เออ..มันจะกลัวก็กลัวไม่จริง มันจะกลัวก็กลัวไม่จริง เขาก็เลยเลิกยุ่ง ไปหากินตามทางของเขา

บางทีพวกเจ้าที่ เขาเห็นว่าเราอยู่ คือ เป็นพระเป็นเจ้าไปอยู่ตามสถานที่อย่างนั้น ทำให้เขาลำบาก เพราะว่าเขายู่สูงกว่าพระไม่ได้ อยู่เหนือกว่าพระไม่ได้ เขาก็จะกลับแกล้งขับไล่เรา ไม่ต้องการให้เราอยู่ที่นั่น

เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ ทำให้เราต้องเร่งกำลังใจตัวเอง มันเป็นการตีตรงส่วนนี้ แต่ว่าในเรื่องของการธุดงค์ ผมอยากใช้คำว่า มันไม่จำเป็นนัก เพราะว่ากรที่เรายูในป่า อยู่ในถ้ำ แรงกระทบต่างๆ มันไม่มี

สิ่งที่ช่วยๆให้ไปทางด้านรัก โลก โกรธ หลง มันไม่มีอย่างแก่ มันก็คิดฝันๆ เอา ก่อนนั้นจิตมันอาจจะสงบ แต่ถ้าออกมากระทบ

ภายนอกเมื่อไร มันจะพึงได้ง่าย เพราะว่าเราไม่เคยชินกับแรงกระทบ ดังนั้น ถ้าเราสามารถต่อสู้ในหมู่คนได้ สามารถต่อสู้ในเมืองได้ แล้วกำลังใจทรงตัว มันจะพึงยาก เพราะว่ามันเคยชินกับสภาพการกระทบต่าง ๆ การธุดงค์ไม่ใช่ไม่มีประโยชน์ มีประโยชน์มาก

แต่ถ้าเราหนีแรงกระทบในลักษณะนั้น เราก็จะไม่รู้ว่าตัวเราทำได้จริงขนาดไหน ดังนั้น ถ้ามีโอกาสก็ไปกัน แต่ผมขอยืนยันว่า ถ้าท่านสู้ในหมู่คน สู้ในเมือง แล้วกำลังใจทรงตัวได้อยู่ที่ไหนมันก็ทรงตัวเหมือนกัน เรื่องต่อไปคือ เรื่องที่โยมเขียนจดหมายมากล่าวว่า ไม่ทราบว่าจะเปิดเสียงไปทำไม เพราะเขาก็ฟังไม่รู้เรื่อง แล้วสวดมนต์ทำวัตร ก็ไม่รู้ว่าจะเปลือกหรือเปล่า อันนั้นเราไม่ควรจะโกรธเขา ต้องรู้จักพิจารณาให้ดี

มันเป็นเรื่องของคนที่เกิดอารมณ์กระทบแล้วเก็บไม่อยู่ เพราะคิดว่ากูดีกว่า ตัวนี้นอกจากเป็นลักกายกิริยา คือ คิดว่าตัวเราเป็นเราแล้ว ยังเป็นมานะถือตัวถือตนด้วย

ถ้าเขาบอกว่าเขาฟังไม่รู้เรื่อง ในเมื่อฟังไม่รู้เรื่องแปลว่าเสียงมันยังไม่ดังพอ เพราะฉะนั้นการรบกวนเขา ถ้าจะว่ากันตามจริงมันก็ได้รบกวน แต่เขาจะใช้คำว่ารบกวน พูลง่าย ๆ ก็คือ พอมันกระทบขึ้นมา ร้อนหู แล้วก็พาลร้อนใจ เก็บไว้ไม่อยู่ มันก็ไหลออกมา

ถ้าเป็นหัว ๆ ไปถึงคือ วจกรรมไหลออกมาเป็นคำพูด กายกรรมไหลออกมาเป็นการกระทำ อันนี้ก็ไหลออกมาในลักษณะจดหมายเขียนคำหยาบ เพราะไม่รู้ว่าพระสวดมนต์ไปแล้วมีประโยชน์อะไร การสวดมนต์ทำวัตรจริง ๆ มีประโยชน์ ตั้งแต่ระดับเล็ก ๆ ขึ้นไป

รูปที่ 15

หน้า 27-28

จนถึงประโยชน์อย่างมหาศาล การที่เราสวดมนต์ อันดับแรกสมาธิต้องมี ถ้าหากสมาธิท่านไม่ดี จิตไม่ทรงตัวมันก็สวดผิด

อันดับต่อไป ถ้าหากว่าท่านท่องบ่นสวดมนต์เป็นปกติ สภาพจิต มันจะก้าวขึ้นเป็นฌานได้ง่าย เพราะมันเคยชินกับการถูกบังคับให้ จดจ่ออยู่เฉพาะหน้า เป็นระยะเวลานานประมาณครึ่งชั่วโมงติดต่อกัน

หรือว่าท่านจะทำเป็นทิพย์จักขูญาณ เวลาเราสวดมนต์ ก็ให้ นึกคำสวดของเราเป็นตัวหนังสือขึ้นมาอยู่ตรงหน้า ทีละคำ ทีละประโยค ให้มันลอยผ่านไปเรื่อย ๆ ถ้าเราเห็นตัวหนังสือชัดเจนเท่าไร เราก็สามารถเห็นเห็นเทวดาได้ชัดเจนเท่านั้น

หรือว่าถ้าเขาประโยชน์กันจริงๆ ก็ทำอย่างที่ผมทำ คือ ส่งใจ ไปกราบพระบนนิพพาน ตั้งใจสวดถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา

ถ้าลักษณะนั้นท่านอยู่บนนิพพานนาน ๆ ไปจิตมันจะชินกับ อารมณ์ที่ปราศจากกิเลส ก็เลสมันจะจาง มันจะบางลงไปเรื่อย ในที่สุดมันก็หมดไปได้ ถ้าคุณอยู่ตรงนั้น ตายเมื่อไรก็อยู่บน นิพพานเลย

ประการที่สำคัญที่สุด การสวดมนต์ก็คือการท่องบ่นสาธยาย คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งก็คือธรรมะนั้นเอง พระธรรมคำสอนของท่านบอกเอาไว้ชัดเจนแล้ว เราจะแปลออก แปลไม่ออกก็ตาม

ถ้าเราท่องบ่นภาวนาเอาไว้เป็นปกติ คือการที่เรารักษาพระธรรม ให้คงไว้อย่างหนึ่ง เป็นการรักษาพระศาสนาไว้ เราแปลไม่ออก ท่องไป

บ่นไป เจอคนแปลออก ฟังเข้าใจ ปฏิบัติตามแล้ว ได้ผลก็มีมาก

ดังนั้น การทำวัตรสวดมนต์ จึงมีประโยชน์อย่างนี้ แล้วที่เขาวัว ทำอะไรกันทุกวันๆ อันนั้นเป็นเครื่องวัดตัวเราที่ดีที่สุด คือว่า สิ่งที่เราทำ อยู่ทุกวัน เราสามารถทำวันนี้ให้ดีกว่าเมื่อวานได้หรือไม่ ?

มันแยกว่าเมื่อวานหรือเปล่า ? เป็นการวัดกำลังใจของเราเอง เป็น การวัดการปฏิบัติของเราเอง เมื่อเขาไม่เข้าใจ ถ้าเราไปโกรธเขา เราก็ ขาดทุน เขาไม่เข้าใจ หน้าที่ของเราคือ ถ้าเขามาสอบถาม เราก็ชี้แจง แสดงเหตุให้เขาทราบ ชี้ประโยชน์ให้เขารู้

หรือว่าเขาฟังไม่รู้เรื่อง ก็นำจะเปิดตั้งขึ้นอีกนิดหนึ่ง แต่จริง ๆ แล้ว ถ้าทำอย่างนั้น มันจะเป็นการรบกวนคนอื่นมากเกินไป เราก็เปิดของเรา แค่นี้ ถ้าเขาสนใจจะมาฟังใกล้ ๆ เราก็ไม่รังเกียจอยู่แล้ว

แต่ว่าบุคคลในลักษณะนี้เขียนจดหมายมา เขาเขียนเป็น บัตรสนเท่ห์ ไม่มีชื่อ ไม่มีนามสกุล ไม่มีที่อยู่ ก็แปลว่า จริง ๆ แล้วเขา ไม่ต้องการประโยชน์อะไรจากจดหมายนี้อย่างแท้จริง

เขาต้องการอย่างเดียวก็คือระบายออก เพราะเก็บความชั่วไว้ ไม่อยู่ เราหน้าจะสงสารเขามากกว่า ถ้ามีโอกาสเขามาขอการสงเคราะห์ ก็สงเคราะห์เขาไป เขาเป็นคนปากไว มือไว ไม่สามารถระงับความชั่วใจไว้ได้

เราเห็นมันไหลออกมา เราเห็นแล้วว่ามันไม่ดี เราก็อย่าไปทำเป็น คนปากไว เป็นคนมือไวแบบนั้น พวกเราทุกคนเป็นนักปฏิบัติ ต้อง พยายามเก็บจำความชั่วเอาไว้ในใจ ในลักษณะซึ่งเสียไว้ในกรง อย่าให้มันออกทางวาจา อย่าให้มันออกมากทางกาย

ซึ่งมันไว้นานๆ เต็มแล้วมันหมดแรง มันก็ตายไปเอง ไม่ใช่กระทบก็หลุดปาก อันนั้นมันใช้ไม่ได้ แสดงว่าเราก็ชั่วพอ ๆ กับเขา เรื่องทั้งหลายเหล่านี้จริง ๆ แล้วมันไม่มีอะไร แต่ถ้าเราไปคิด ไปปรุงไปแต่งเมื่อไหร่ มันจะมีที่แท้ มันก็จะเป็นโทษแก่เราทันที

ทุกสิ่งทุกอย่างมันเลยไปแล้ว มันผ่านไป แล้วมันเป็นอดีตไปแล้ว เรายังรู้แล้วก็วางไว้ตรงนั้น มันก็จบ แต่ถ้ารับแล้วแบกเอาไว้ เราจะทุกข์ เราจะลำบากของเราเอง

ถ้าอย่างนี้โทษใครไม่ได้ เท่ากับเราไปแสหาความทุกข์ใส่ตัว แทนที่กำลังใจจะอยู่กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แทนที่กำลังใจจะอยู่กับพระนิพพาน เรากลับเอากำลังใจไปปรับแรงกระทบ

รับแล้วก็แบกเอาไว้ มาปรุงมาแต่ง เหมือนยังกับแม่ครัวทำอาหาร ใส่สารพัดเครื่องปรุงเข้าไปรสชาติดีมาก แต่กินเข้าไปแล้วเป็นโทษแก่ตัวเอง ปวดท้องปวดไส้ แทนจะเป็นแทนจะตาย ไม่ได้มีประโยชน์อะไรเลย

ในเมื่อกล่าวมาถึงเรื่องของแม่ครัว เรื่องของอาหาร วันนี้ก็ขอล่าวถึงกรรมฐานอีกกองหนึ่ง คืออาหารปฏิบัติปฏิบัติ คือเราจะต้องพิจารณาให้เห็นว่า อาหารที่เราฉันไปทุกวัน จริง ๆ แล้วมันเป็นของสกปรก

เขาไม่ต้องการให้เรากินอาหารเข้าไปเพื่อความอ้วนพีของร่างกาย เพื่อความผ่องใสของผิวพรรณ เพื่อไปกระตุ้นกิเลสให้เกิดขึ้น จุดมุ่งหมายของการกินจริง ๆ ก็คือ กินเพื่อยังอัตภาพร่างกายนี้ให้อยู่ได้เท่านั้น

เป็นการระงับดับความกระวนกระวาย ที่จะเกิดขึ้นจากอาการหิว กระหายของร่างกาย เพื่อที่จะประคับประคองร่างกายนี้ไว้ ใช้ปฏิบัติ

ธรรมให้ก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วจะไปผลิตผลิตอยู่ในเรส

เราต้องมาแยกแยะให้เห็นจริงว่า รสอาหารหรือว่าตัวอาหารที่จริงแล้วมันเกิดขึ้นจากอะไร ? ทุกวัน ๆ เราฉันอาหารลงไป มือเขาก็ดีมือเพลก็ดี เราเคยพิจารณาบ้างหรือไม่ ? ไม่ใช่ว่าอันนี้อร่อย เขาก็กินแต่อันนี้จั้นแต่อันนี้ ไม่ต้องเปลี่ยนไปอย่างอื่นเลย

ถ้าอย่างนั้น ตายเมื่อไรลงนรก..! จำไว้เลยว่า ถ้าครั้งแรกตกอาหารมาแล้วมันอร่อย การดัดจริตที่สองนี้ให้มีสติระมัดระวังไว้ เรากำลังกินตามใจกิเลส หรือว่าเรากินเพื่ออยู่กันแน่ เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ต้องมีสติระวังอยู่เสมอ

ดังนั้น การฉันอาหารเขาดังได้มี ปฏิสังขยา โยนิโส ปินทปาดัง ปฏิเสวามิ ก็คือ พิจารณาอย่างที่กำลังมาแล้วว่า เราฉันเพื่อยังอัตภาพร่างกายนี้ ให้อยู่สำหรับปฏิบัติธรรมเท่านั้น ไม่ฉันเพื่อความอ้วนพีของร่างกาย ไม่ฉันเพื่อความผ่องใสของผิวพรรณ ไม่ฉันพวงกลิ้งที่เป็นตัวกระตุ้น เพื่อให้ราคะมันกำเริบ

เราต้องพิจารณาแยกแยะให้ออกว่า อาหารต่างๆ ที่ประกอบขึ้นมา คือมาจากผักอย่างหนึ่ง มาจากเนื้อสัตว์อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์ทั้งหลายก็มีเลือด มีควาเป็นปกติ เวลาสัตว์มันตาย มันน้ำทุกตัว ประกอบไปด้วย น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง เหม็นสกปรกเป็นปกติ

ขณะเดียวกันสัตว์ที่เขาเลี้ยง ถ้าเคยไปดูก็จะเห็น ไม่ว่าจะวัว จะหมู จะไก่ มันคลุกอยู่กับขี้กับเยี่ยวของมันเอง ความสกปรกมันอยู่ทั้งภายนอกอยู่ทั้งภายใน ภายนอกคือ มันคลุกขี้คลุกเยี่ยวของมันเอง ภายในก็คือในร่างกายของมันก็มีขี้ มีเยี่ยวเป็นปกติ มีเลือด

รูปที่ 17

หน้า 31-32

มีน้ำเหลือง น้ำหนองเป็นปกติ เรานำมาทำอาหาร กลิ่นคาวมันก็ปรากฏ อยู่ชัดเจนอยู่แล้ว อันนี้เห็นได้ง่าย คือเมื่อเข้าเดินบิณฑบาตอยู่ในตลาด ผ่านเขียงหมูก็ดี ผ่านร้านขายปลาที่ดี ที่เขาสับไว้เป็นท่อน ๆ

ก็ดูเอา อันไหนเป็นเลือด อันไหนเป็นน้ำเหลือง อันไหนเป็นไขมัน เป็นอะไรทั้งหมด ถ้าเดินใกล้ ๆ กลิ่นก็ปรากฏชัด นั่นเป็นสิ่งที่เราไป นิยมยินดี เมื่อทำขึ้นมาแล้วว่ามันอร่อยอย่างนั้น มันรสดีอย่างนี้

ในเรื่องของผักผลไม้ มันก็มีพื้นฐานมาจากความสกปรก มัน เกิดขึ้นกับพื้น ดินต้องอาศัยปุ๋ย ยิ่งระยะหลัง ๆ มีการปลูกกันเป็นล่ำเป็นสัน ไม่ได้เกิดจากธรรมชาติ ก็ยังต้องอาศัยปุ๋ยมากขึ้น ปุ๋ยมันก็เกิดจากชี จากเยี่ยวของสัตว์นั่นเอง

พวกไม่ใบก็ต้องการพวกที่มาจากยูเรีย ก็คือมาจากเยี่ยวหรือ ปัสสาวะ พวกไม้ดอกไม้ผลก็ต้องการพวกฟอสฟอรัส พวกโปแตสเซียม ซึ่งถ้าหากว่าไม่ต้องเกรงใจกัน ก็คืออาจจะนำขี้ไก่ ขี้วัว ใส่ลงไปแปลงผัก แปลงผลไม้ นั่น

หรือถ้าหากอย่างในเมืองจีนเขาทำเป็นปกติ คือ ไซ้ขี้คนเลย เดินหา เป็นหาบ ๆ กลิ่นเหม็นตลบไปเป็นกิโล ๆ แต่ฝักงามมาก ใบเขียวจนดำ ต้น สูงใหญ่เท่ากินมาก เราเห็นหรือยังว่าพื้นฐานจริง ๆ มันมาจากไหน ?

หรือถ้าหากว่าเป็นต้นไม้ใหญ่หน่อยหนึ่ง บางทีก็เอาซากสัตว์ ตายไปโยนทิ้งไว้โคนต้น เน่าเหม็นตลบ ไม่มีใครอยากผ่านแถวนั้น แต่ว่าต้นไม้มันดูดซึมไป เอาไปเป็นอาหารแล้วก็ออกมาเป็นผล รอให้ เราไปกิน

เราอาจจะเห็น เออ...มะม่วงผลนี้ น้ำกินจืด สุกเหลืองอร่ามเขียว

ขุ่นผลนี้ น้ำกินจืด กลิ่นหอมไปไกลเขียว นั่นมันอาจจะเพิ่งดูดสารอาหาร จากหมาเฝ้าทั้งตัวไปก็ได้ ต้องพิจารณาให้เห็น ต้องดูให้ เป็น

แล้วเรื่องของผักผลไม้ ถ้าหากว่าเราล้างสะอาด แล้วปัญญาเราน้อย พิจารณาไม่เห็น ก็เอาแต่ว่าจริง ๆ แล้วมันกำลังเน่า มันกำลังสลายตัว แต่ว่าพอมันเน่ากำลังได้ก็ ยังไม่ทันจะหมดสภาพ เราก็ชิงเอามากินเสียก่อน

ถึงได้บอกว่า แหม...มันสุกเหลืองน้ำกิน มันสุกแดงน้ำกิน ความจริง เลยจากนั้นไปนิดเดียว มันก็จะเน่าดำแล้ว เพราะฉะนั้น เรากำลังกิน สิ่งที่กำลังเน่าอยู่ ในเมื่อเรากินสิ่งที่กำลังเน่า กินสิ่งที่มีแต่ความ สกปรก ร่างกายของเรา ก็สกปรกด้วย

อาหารที่เรากินเข้าไป ไม่ว่าจะดีแสนดีขนาดไหน จะเป็นอาหาร ช้องเค็ม ประเภท อุงตั้นหมี่ เป้าชื่อน้ำแดง อะไรก็ตาม ถึงเวลาหมดสภาพ ออกมา มันก็เป็นขี้เป็นเยี่ยวเหมือนกัน

ถ้าถ่ายทิ้งเอาไว้อีก ๆ ก็คงจะได้ตากันไปสามวันเจ็ดวัน ยังตีว่า สมัยนี้เรามีห้องน้ำห้องส้วมมิดชิด ไม่อย่างนั้นถ้าเป็นส้วมหลุมอย่าง สมัยก่อน ก็ต้องเดินห่างเป็นกิโล กลิ่นมันเน่า มันเหม็นไกลเหลือเกิน

อย่างที่เหวดคา พรหม ท่านไม่อยากใกล้มนุษย์ เพราะว่ากลิ่น อาหารที่เน่าเหม็นมันระเหยออกทางผิวหนัง ท่านมีความเป็นทิพย์ ท่านได้กลิ่นเหม็นจากที่ไกลเป็นโยชน์ มันสกปรกขนาดนี้

แล้วที่แน่ ๆ อาหารมันห้ามร่างกายให้ไม่แก่ได้ไหม ? กินดี ขนาดไหนมันก็แก่ มันห้ามร่างกายไม่ให้ตายได้ไหม ? กินดีขนาดไหน มันก็ตาย ถ้าไม่ให้มันกิน มันก็หิวเหลือเกิน ชิตัจฉา ปรมโรคา ความหิวเป็นโรคอย่างยิ่ง คือ มันเสียดแทงอยู่ตลอดเวลา

คำว่าโรค โรค คือ ความเสียดแทง วันหนึ่ง ๆ ต้องทำให้มันกินให้ครบมือ ถ้าไม่ครบมือมันก็จะกินเรา มีความทุกข์ขนาดนั้น การดิ้นรนไปหาอาหาร มันก็ต้องทำงานด้วยความเหนื่อยยาก

ไม่ต้องดูไกล ดูนายข้าว ดูนายโอ ดูนายโก ต้องมาทำงานก่อสร้างให้เราอยู่ นั่นก็เพื่อหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องของตัวเอง มันเหนื่อยยากขนาดไหน ? เราไปแบกปูน แบกทราย เราก็กินเหนื่อยแทบตาย

เขาเองเขาจำเป็นต้องทำตามหน้าที่ ไม่ครบวันเล็ก เลิกไม่ได้ เขาเหนื่อยกว่าเรา ทุกข์กว่าเราเยอะ ในเมื่อกินดิ้นขนาดไหนก็ตาม มันก็ห้ามความแก่ไม่ได้ กินดิ้นขนาดไหนก็ตาม มันก็ห้ามความเสื่อมไม่ได้ กินดิ้นขนาดไหนก็ตาม มันก็ห้ามความตายไม่ได้

ไม่ให้มันกิน มันก็ยิ่งปรากฏความทุกข์ให้เห็นชัด ขึ้นชื่อว่าร่างกายที่เป็นทุกข์อย่างนี้ เราต้องคอยกินให้มันอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ เรายังอยากได้มันหรือไม่ ? ถ้าเราเห็นทุกข์ตรงนี้ชัดเจนแล้ว คาดว่าทุกคนคงไม่อยากได้ร่างกายอีก

เพราะว่าความเหนื่อยยากทุกประการ มันเกิดมาจากเรื่องของอาหาร เป็นเรื่องของอาหารเกือบทั้งหมด คนเราถ้าไม่ต้องกินเสียอย่างเดียว เรื่องอื่นกวนเราน้อยมาก ในเมื่อเราเห็นความทุกข์ตรงนี้อ่างชัดเจนแล้ว เรายังอยากเกิดอีก ก็ต้องบอกว่าสิ้นสติ..!

ในเมื่อเราพิจารณาเห็นอย่างชัดเจนอยู่แล้วว่า ร่างกายนี้ถึงเอาอาหารเข้าไปหล่อเลี้ยง มันก็ยังคงค่อย ๆ เสื่อมไป ในที่สุดก็สลายก็ตาย ก็พัง ในระหว่างที่ดำรง ชีวิตอยู่นี้ ก็ต้องทุกข์ยากเหลือเกิน ในการที่จะเอาอาหารมาหล่อเลี้ยงร่างกาย

ดังนั้น ขึ้นชื่อว่าการเกิดมามีร่างกายเช่นนี้เราไม่พึงปรารถนามันอีกแล้ว ตั้งใจให้แฉ่วแฉั่ว ถ้าหากว่ามันตายลงไป เราจะไม่เกิดมากินให้มันทุกข์แบบนี้อีกแล้ว ใครไม่รู้ว่ามีทุกข์ขนาดไหน ก็ลองนั่งเคี้ยวปากเปล่า ๆ ตัวเองสัก ๓ นาที ๕ นาที จะรู้ว่ามันมีเมื่อยปากขนาดไหน?

หรือไม่ก็ยกมือทำท่าตักอาหาร ยกขึ้นยกลงสักครึ่งชั่วโมงติดต่อกัน มันจะรู้ว่ามันมีเมื่อยมือขนาดไหน ? ความทุกข์ที่เกิดจากอาหาร มันเกิดอยู่ตลอดเวลา เกิดอีกเมื่อไหร่ก็ทุกข์อีก เพราะฉะนั้นเราไปนิพพานดีกว่า

เมื่อพิจารณาเห็นดังนี้แล้ว ก็ให้จับภาควินาศต่อไป โดยใช้การจับภาพพระ หรือว่าเอาใจเกาะพระนิพพาน ตั้งใจว่าถ้ามันหมดอายุขัย หรือเกิดอุบัติเหตุอันตรายใด ๆ ต้องตายลงไป เราขอไปอยู่พระนิพพานแห่งเดียว

ถ้าทำอย่างนี้ได้ก็ชื่อว่า เราปฏิบัติในอาหาเรปฏิกุศลสัญญา ซึ่งเป็นหนึ่งในกรรมฐาน ๔๐ ก่องได้แล้ว แต่ว่าต้องให้มันทรงตัวคือทุกครั้งที่นั่งอยู่หน้าวงอาหาร ให้รู้ทันที่ว่า อาหารมีพื้นฐานมาจากความสกปรกโสโครก

กินเข้าไปร่างกายเราก็กสกปรกโสโครก ถ่ายออกมาก็เป็นของสกปรกโสโครก ขณะที่กินก็เต็มไปด้วยความทุกข์ไม่กินก็ยิ่งทุกข์เข้าไปอีก ขึ้นชื่อว่าการเกิดมาทุกข์เช่นนี้ เราไม่ต้องการเกิดอีกแล้ว เราต้องการอย่างเดียวคือพระนิพพาน

ให้วางกำลังใจตรงจุดนี้ ทุกครั้งที่นั่งอยู่ข้างวงอาหาร ถ้าอย่างนั้นท่านก็ต้องเสียเวลาสวดปฏิสังขชา โยนิโสชา ไม่ต้องเสียเวลา

พระโองราช์ธรรมาสน์

ไปพิจารณาเรื่องอื่น กำลังใจจะทรงตัวอยู่ตลอดเวลาเอง สำหรับวันนี้
ให้วางกำลังใจของเรา ส่วนหนึ่งอยู่กับการจับภาพพระ หรือคำภาวนา
ส่วนที่เหลือก็เตรียมตัวทำวัตรสวดมนต์ของเราต่อไป

พระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญฺโญ
วันศุกร์ที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๗

สัปดาห์วิสาขบูชา ท้องสนามหลวง

พระโองราช์ธรรมาสน์

สนทนากับพระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ
เดือนตุลาคม ๒๕๔๕
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :(คุยเรื่องพระเครื่องสมเด็จพระสังฆราช).....
ตอบ : พระองค์ที่ ๑๑ ก็คือ พระสมเด็จพระสังฆราชในกายพระสงฆ์
โยมเขาประเภท เจอพระดีที่ไหนก็ยึดใส่มือให้ท่านเสกทำเดี๋ยว ไปเจอ
พระที่ท่านรู้จัก ท่านรับได้ก็ใส่หัวไปเลย บอกไม่ต้องเสกแล้ว พุดง่าย ๆ
ว่าจะเอาใครมีอาญาพกว่า พระสมเด็จพระสังฆราช ท่านคงหาไม่ได้ พระ
พุทธเจ้าบำเพ็ญบารมี เพื่อความเป็นพระพุทธเจ้า ด้วยการตั้งหน้าตั้งตาทำ
จริงๆ จะมีหลักสูตรประเภท ปัญญาธิกะ ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป
ศรัทธาธิกะนี้ ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป วิริยาธิกะสร้างบารมี ๑๖
อสงไขยกับแสนมหากัป แต่สมเด็จพระสังฆราช ท่านไม่มีแบบอย่างให้ศึกษา
หลักสูตรยังไม่กำหนด ท่านต้องค้นคว้าเอง ฟาดเสีย ๔๐ อสงไขย ถ้าอยาก
รู้ว่าอสงไขยหนึ่งนานแค่ไหน ก็ต้องเริ่มที่อสงไขยปี อสงไขยปีนี่เขาเริ่มต้น
ตั้งแต่เลข ๑ ขึ้นมา แล้วเขียนเลขศูนย์ต่อท้ายไป ๑๔๐ ตัว เป็นตัวเลข
๑๔๑ หลัก นี่แค่อสงไขยปี พอเป็นต้นกับที่ อากัสนาพรหมท่านลง
อากัสนาพรหมที่หมดบุญ พอไฟบรรลัยกัลป์ล้างโลก แล้วฝนตก กลิ่นดิน
มันหอม ท่านจะลงมากินดิน พอกินของหยาบเข้าไปกายหนัก เหาะกลับ
ไม่ได้ คราวนี้รัศมีกายท่านยังมีอยู่ ไม่มีพระอาทิตย์ ไม่มีพระจันทร์ ไม่มีอะไร
ก็กินวันดินไปเรื่อย คราวนี้พอกินมากเข้า ความหยาบมันมีมากขึ้น จาก
กายที่พยับกลายเป็นกายหยาบ รัศมีกายก็หมดไป เมื่อรัศมีกายหมดไป
ก็ต้องมีพระอาทิตย์ พระจันทร์ เกิดขึ้นมาเพื่อเป็นการรองรับ คราวนี้พวก

รูปที่ 20

หน้า 37-38

พิธีพรณัฎฐาหารก่อก่เกิดขึ้นเพื่อรองรับ คนที่ปรากฏเพศขึ้น ก็แบ่งเป็นเพศหญิงเพศชาย ก็เริ่มมีลูกหลานไปเรื่อยๆ คราวนี้คนที่อยู่ต้นกับนี้ บารมีเขาคือ พรหมลงมาเกิด อายุมันก็เลยมาก อายุจะได้สองไชยปี คือตั้งตัวเลข ๑ แล้วเขียนเลขศูนย์ไป ๑๔๐ ตัว กลายเป็น ๑๔๑ หลัก คืออายุขัย ตอนนั้น ที่นี้พออยู่ไปเรื่อยๆ ก็เสสมันเริ่มเข้า รัก โลก ไกรร หลง เริ่มมีที่ละน้อยๆ อายุขัยก็จะลดลง ผ่านไป ๑๐๐ ปี อายุขัยก็จะลดลงปีหนึ่งไปเรื่อยๆ อย่างนี้ จากสองไชยปีหนึ่ง ลดลงเหลือจนเหลือ ๑๐ ปี อย่างสมัยของเราที่เกณฑ์อายุสมัยพุทธกาลจะ ๑๐๐ ปี เป็นประมาณ ผ่านไป ๑๐๐ ปี ลดลงปี คราวนี้ผ่านไป ๒๕๐๐ ปีเศษ ลดลง ๒๕ ปีเศษๆ เพราะฉะนั้นคนในช่วงนี้จะเหลืออายุ ๗๕ ปีเศษๆ เท่านั้น จนกระทั่งถึงอายุ ๑๐ ปี จะเป็นจุดต่ำสุด แล้วลองคิดว่านานแค่ไหน ๑๐๐ ปี ลดหนึ่ง จากเลข ๑๔๑ ตัวมา มันนานจนประมาณเป็นตัวเลขได้ยาก แล้วพอถึงเวลานั้น มันก็เกิดที่เรียกว่า มิคสัญญี ปรากฏที่ว่าพี่น้องก็ฆ่ากันเอง ครอบครัวยุก็ฆ่ากันเอง เพราะจำหน้ากันไม่ได้ คนที่เกิดสลดใจเพราะเริ่มระลึกถึงความดีได้อะไรได้ ก็เริ่มตั้งใจให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาใหม่ คุณความดีที่ทำก็จะส่งให้อายุสูงขึ้นเรื่อยๆ ก็ ๑๐๐ ปีเพิ่มปี เหมือนกัน ไปเรื่อยๆ เหมือนกัน จนกระทั่งความดีสูงสุดก็จะส่งผลให้อายุสองไชยปี เป็นประมาณเท่าเดิม จากสองไชยปี ลดลงเหลือ ๑๐ แล้วจาก ๑๐ ขึ้นไปจนถึงสองไชยปี เรียกว่า ๑ รอบอันตรกัป ตามอรรถกถาท่านเปรียบไว้ว่า มีภูเขาหินยาว ๑ โยชน์ กว้าง ๑ โยชน์ สูง ๑ โยชน์ กว้างยาวสูงด้านละ ๑ โยชน์ คือ ๑๖ กิโลเมตร ๑ โยชน์ มี ๔๐๐ เส้น ๑ เส้น ๒๐ วา ก็เท่ากับ ๑ โยชน์ ๘,๐๐๐ วา ๑๖,๐๐๐ เมตร คือ ๑๖ กิโลเมตร ๑๐๐ ปี เทวดาเอาผ้าเนื้ออ่อน

มาเช็ดทีหนึ่ง ร้อยปีเช็ดทีหนึ่ง ภูเขาภูเขานั้นสึกเสมอพื้นได้เวลา ๑ รอบ อันตรกัป คือจาก ๑๔๐ ตัว ลงมาเหลือ ๑๐ และจาก ๑๐ ขึ้นไป ๑๔๐ อีกครั้งหนึ่ง นั่นก็คือภูเขาหินลูกหนึ่ง ร้อยปีปีใดทีหนึ่งจนกระทั่งสึกเสมอพื้น คราวนี้ ๖๔ รอบอันตรกัป เท่ากับหนึ่งอสงไขยกัป แล้ว ๔ อสงไขยกัป ถึงจะเท่ากับ ๑ มหากัป แล้วลองคิดถึงพระพุทธเจ้าท่านบำเพ็ญบารมี มาอย่างน้อย ๔ อสงไขยกัปแสนมหากัป หน้ามืดไหมล่ะ ? มันนานเท่าไร ในรอบอสงไขยกัป จะประกอบด้วย ๔ อสงไขยกัป มันจะมีสังวัฏฏะ อสงไขยกัป เป็นเวลาที่โลกกำลังโดนทำลายลงไปเรื่อยๆ สังวัฏฏะ อสงไขยกัป โลกโดนทำลายเรียบร้อยแล้วไม่มีอะไรหลงเหลือเลย แล้วก็ จะเริ่มรอบใหม่เป็นวัฏฏะอสงไขยกัป โลกกำลังเริ่มกลับฟื้นคืนขึ้นมา แล้วก็วัฏฏะอสงไขยกัป โลกเราเจริญเรียบร้อยขึ้นมาแล้ว ประมาณ ๑๔๐ ลง ๑๔๐ ขึ้น ๖๔ รอบอันตรกัปเท่ากับ ๑ อสงไขยกัป เพราะฉะนั้น ๑ อสงไขยกัปจะเท่ากับ ๖๔ อันตรกัป ถ้า ๔ อสงไขยกัปก็เท่ากับ ๒๕๖ อันตรกัปใช่ไหม ? แล้ว ๒๕๖ อันตรกัปเท่ากับ ๑ มหากัป พระพุทธเจ้า ท่านต้องสร้างบารมีต่ำสุด ๔ อสงไขยกัป ๑ แสนมหากัป เครื่องคิดเลข ใช้ไม่ได้จะ มัน ๑๔๑ หลัก แต่คราวนี้ว่า เทวดาก็ดี พรหมก็ดี พระบรณิพพานก็ดี หรือว่ามนุษย์ที่ได้โอกาสมาบิณฑบาตที่เรียกว่า ปฏิสัมภิทา ญาณก็ดี ความที่เรียกว่า ความส่องไสยของจิต ความละเอียดของจิต จะคำนวณตัวเลขนี้ออกมาง่ายมากเลย แต่ของเราจะคำนวณไม่ได้เพราะว่า มันละเอียดเกินไป ฟังแล้วยังอยากเกิดอีกไหม ? สุดท้ายนี้หมายเหตุที่ตั่งหน้าตั้งตาทำเพื่อจะเป็นพระพุทธเจ้านะ จริง ๆ แล้วท่านต้องทำอย่างน้อย ๒๐ อสงไขยกัปแสนมหากัป เพราะว่าจะต้องคิดว่า

ตัวเองจะเป็นพระพุทธเจ้า คิดอย่างเดียวตลอด ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป แล้วเอ๋ยปากว่าเราจะเป็นพระพุทธเจ้าอีก ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป อันนั้นเป็นการคิดของศรัทธาธิกะพระโพธิสัตว์ คราวนี้คิดว่าจะเป็น ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป พูดว่าเป็น ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป ตั้งหน้าตั้งตาทำเพื่อให้เป็น ดังนั้นคุณเจอไป ๒๐ ถ้าเป็นศรัทธาธิกะโพธิสัตว์ก็เท่าตัว ๔๐ วิริยทธิกะโพธิสัตว์ เจอไปอีกเท่าหนึ่งก็ ๘๐ หน้ามืด เขายกไว้ในจักรวาลอันไพศาล มนุษย์ของเราก็เหมือนกับสะกิดฝุ่นเม็ดเดียวเท่านั้นเอง แต่คราวนี้ส่วนใหญ่แล้วว่า สายตาและปัญญาไม่ได้กว้างไกลขนาดนั้น ก็เลยกลายเป็นความมานะ ถือตัว ถือตน กูดี กูเก่ง กูใหญ่ ตัวกู ของกู ก็เลยแน่นหนาไปหน่อย แต่ถ้าหากว่าเราสามารถที่จะมองได้กว้างไกลขนาดนั้น จะเห็นว่าตัวเราเอง จริง ๆ แล้วเป็นธุลีเดียวของจักรวาลนี้เท่านั้น ท่านบอกว่าใครอยากรู้ว่าตัวเองเล็กแค่ไหนนะ เอาเรือลำเล็ก ๆ ออกไปกลางทะเล ถึงอืดอนที่ไม่เห็นฝั่งแล้วจะรู้ว่าตัวเองเล็กแค่ไหน ...เคยเห็นพระอรหันต์ปลงธรรมสังเวยไหม ?

ถาม : แล้วตรงนี้ ผมเชื่อว่า คนทุกคนเกิดมา มันจะมีส่วนของชาติที่แล้วที่สร้างเอาไว้ เช่นว่า จะต้องประสบกับเหตุการณ์อะไร ที่ทำให้ชีวิตมันเปลี่ยนแปลงไปในทางว่าเสื่อมใสแล้วเดินทางเข้าสู่หลักศาสนา มันจะมีตัวนั้นเป็นตัว..... ?

ตอบ : มันจะต้องสะสมมาด้วย ถ้าหากว่าไม่มีของเก่าส่งมา ก็อาจจะเข้ามาได้ยาก เข้ามาได้ช้า หรือไม่ก็บางคนถึงมีของเก่าส่งมาสมมา แต่ก็ไม่ได้ทำสิ่งที่ไม่ดีเอาไว้ ก็อาจจะถูกสิ่งที่ไม่ดีมาคอยขัดขวาง ทำให้เข้ามาได้ช้าเหมือนกัน แต่ว่าท้ายสุดแล้วทั้งหมดก็ต้องไปนิพพาน

เพียงแต่จะข้ามเร็วเท่านั้น คนหนึ่งอาจจะ ๒๐-๓๐ อสงไขยกับข้างหมื่น ขณะที่อีกคนหนึ่งอาจจะไปชาตินี้เลย ท้ายสุดไปนิพพานหมด เพียงแต่ว่าจะข้ามเร็ว แล้วแต่บุญกรรมที่ตัวเองสร้างสมเอาไว้ พวกเรา "ว่าที่พระอรหันต์" ทุกคนเลย เพียงแต่ใครจะเลิก "ว่าที่" เป็นจริง ๆ ชาติที่เท่านั้น

ถาม : ช่วงนี้รู้สึกว่าคุณมีความมั่นใจ กำลังใจอ่อน ไม่ทราบว่าจะช่วย... กำลังใจได้ ?

ตอบ : ไปนรกจะ ไปนรก ดูเอาไว้ บอกมันเลย บอกว่าถ้าหากยังท้อถอยหมดกำลังใจ เอ็งต้องมาที่นี้แน่ ๆ เลย อวยกมานักใช้ไหม ?

ถาม : จริง ๆ พอถึงจุดหนึ่ง มันไม่เสื่อมแล้วครับ คือ ตรงจุดที่ว่า ถ้าเมื่อไรเราถึง ถ้าเกิดเจออะไรสักอย่างที่เราตรงนั้นได้ปวารณาตัวว่า ต่อไปนี้จะ... พุดง่าย ๆ ว่า จะเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งตลอดชีวิตได้ พอมาถึงตรงนั้นแล้ว เราไม่เสื่อมแล้ว ?

ตอบ : ถ้ากำลังใจเข้าสู่จุดของโคตรภูพระโสดาบันเมื่อไรมีแต่จะเจริญขึ้น เพราะว่าคุณขณะนั้น เขาเรียกว่าโสดาปฏิมรรค เริ่มเป็นหนึ่งในพระอริยเจ้า ๘ ลำดับ คำว่า อริยะ แปลว่าเจริญโดยฝ่ายเดียว จะไม่มีการเสื่อมลงอีก

ถาม : ที่นี้ผมมาสังเกตตัวเอง เมื่อสักปี ๓๗ ผมนั้นไปนั่งสมาธิ ตอนทุ่มหนึ่งแล้วผมนั่งสมาธิแบบภาวนา "พุทโธ" ไปเรื่อย ๆ ก็มาเห็นสว่าง เหมือนกับกลางวันแล้วก็เห็นเป็นพระพุทธองค์ใหญ่อยู่ในอากาศแล้วก่อนหน้านั้น ผมมานั่งพิจารณาว่าเกิดเป็นทุกข์ เจ็บเป็นทุกข์ ตายเป็นทุกข์ อะไรทั้งหลายไล่ไปเรื่อย ทำก็หลังท้าวตรเข้า มันเกิดความเข้าใจซาบซึ้ง

ก็ร้องให้ว่า เออ ! เกิดมาเป็นมนุษย์ไม่เห็นคิดตรงไหนเลย ก็บอกว่า ไม่น่าเกิดซะแล้ว เชื่อก่อนนั้น ตรงนั้นก็ร้องไห้ และตั้งแต่นั้น ผมก็เลยว่าจะถือศีล ๕ ตลอดชีวิตเลย จะเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ?
ตอบ : นั่นเป็นประสบการณ์การปฏิบัติ ซึ่งคนที่ถ้าหากว่าทำถึงตรงจุดนั้นแล้วจะมีกำลังใจ เพราะว่าสิ่งที่หลายทั้งปวงที่คนอื่นไม่รู้ไม่เห็น เขาได้รู้เห็น ถึงเคยบอกว่า คนเราก้าวหน้าทำได้ถึงปฐมฌาน ถ้ารู้จักคิดจะไม่มีการตกต่ำอีก เพราะว่าทันทีที่จิตเข้าสู่ระดับของปฐมฌาน ตัวรักโลก โกรธ หลง ที่เป็นไฟใหญ่ ๔ กอง เมาเรายู่นั้น โดนอำนาจของฌานกดดับลงชั่วคราว มันจะสุขจะเอือกเย็น อย่างชนิดที่พรรณนาเป็นคำพูดไม่ถูก คราวนี้ถ้าคนมีปัญหา เขาจะคิดว่า โอหนอ ! แต่ ปฐมฌานที่เราทรงได้เท่านั้น ยังมีความสุขขนาดนี้ คนที่ได้ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ เขาจะสุขขนาดไหน ? บุคคลที่ได้ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ ได้สมาบัติ ๔ ถึงสุขขนาดไหนก็ตาม มันก็ไม่ได้เศษหนึ่งส่วนสิบของความ เป็นพระโสดาบัน เป็นพระโสดาบันสุขมากกว่าขนาดนั้นแล้ว พระสัททศาามีที่เหนือกว่าจะสุขขนาดไหน ? พระอนาคามีที่เหนือยิ่งขึ้นไปจะสุขขนาดไหน ? กำลังใจก็จะเห็นคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อย่างแท้จริง ตั้งแต่ยังเป็นต้นมาถ้าหากว่าไม่ว่าอะไรก็ตามที่เกิดขึ้น ก็จะเป็นการเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยกาย วาจา ใจ อย่างเที่ยงแท้ ไม่สลับแต่กราบด้วยมือ ด้วยกาย แต่ว่าปากมันว่าตาม ใจมันห้อมตามไปด้วย พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้ายึดพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง ก็ยึดจริงๆ ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้ายึดพระธรรมเป็นที่พึ่ง ก็ยึดจริงๆ ด้วยกาย วาจา ใจ

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้ายึดพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ก็ยึดจริงๆ ด้วยกาย วาจา ใจ ไฉนเมื่อยึดพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อย่างแน่นแฟ้น ไม่ล่องเกินด้วย กาย วาจา ใจ แล้ว แล้ไล่ศีลให้บริสุทธิ์ก็เป็นพระโสดาบันแน่แล้ว เพราะว่าเราต้องคิดอยู่แล้วว่า เราเคารพ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะเราต้องการไปนิพพาน เรารักษาศีล เพราะต้องการไปนิพพาน สรุปแล้วที่เขามองว่า ถ้าหากว่าเข้าถึงปฐมฌานสามารถเป็นพระโสดาบันได้จริงๆ ก็คือในลักษณะอย่างนี้ ใช้ปัญญาเพิ่มขึ้นนิดเดียวเท่านั้นเอง ที่หลวงพ่อกันเคยเทศน์ว่าพระโสดาบันมีสมาธิเล็กน้อย ปัญญาเล็กน้อย แต่มีศีลบริสุทธิ์ หลักเกณฑ์การเป็นพระโสดาบันคือ ๑.ต้องเคารพพระพุทธเจ้าจริง ๆ ๒. เคารพพระธรรมจริง ๆ ๓.เคารพพระสงฆ์จริง ๆ ๔. มีศีลบริสุทธิ์ ๕. คิดว่าตายแล้วจะไปนิพพาน คราวนี้เราก็สรุปวบยอดลงมว่าเรารักษาศีลเพราะเราเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เรารักษาศีลเพราะจะไปนิพพาน ก็เลยกลายเป็นว่า มีปัญญาเล็กน้อย มีสมาธิเล็กน้อยแต่ศีลบริสุทธิ์ ยิ่งสรุป ยิ่งง่าย เต็มว่าเป็นกันหมดซะละมัง ?

ถาม :
ตอบ : พยายามระดับประคองรักษาอารมณ์ให้เป็น แรก ๆ ก็อาจได้สักชั่วโมงหนึ่งต่อไปถ้าเคยชิน ก็ได้ ๒ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ครึ่งวัน วันหนึ่ง จนกระทั่งนาน ๆ ไปพอชำนาญมาก ๆ ก็รักษาได้เป็นเดือน เป็นปี ส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะดูแลบททวนกำลังใจตัวเอง การทำงานทุกอย่าง ต้องมีการประเมินผล ทางโลกขานะ ทางธรรมของเราพระพุทธเจ้า ท่านก็สอนให้ประเมินผลด้วยวิมังสา ไตร่ตรองทบทวนอยู่เสมอ ๆ

ฉันทะ พอใจที่จะทำ วิริยะ พากเพียรทำไปแล้ว จิตตะ จิตใจปักมั่น ไม่เปลี่ยนแปลง ก็เหลือแต่วิมังสา ทบทวนซ้ำแล้วซ้ำอีก ย้ำแล้วย้ำอีกให้ได้ ผลอย่างนั้น

ถาม : คือตรงนี้ที่ผมพยายามจะสอนเด็กอยู่ คือว่าเราอยากจะมีแต่เรา ไม่พิสุจน์จริงๆ เราสามารถพิสุจน์ด้วยตัวเองได้ทุกคน อย่างน้อยก็... สมมติว่า...ถ้าเราไปดูประวัติพระพุทธเจ้า ทำไมพระพุทธเจ้า มีชาติ มีสภาพ (ไม่ชัด) เราต้องเป็นผู้มีศีลก่อน ที่นี้ศีลห้าเขายังไม่ปฏิบัติกันเลย แล้วเราไปเจริญปัญญา เจริญสมาธิได้อย่างไร ? มันไม่มีผล (ไม่ชัด) จุดกำเนิดของการมีศีล สิ่งใดในการศึกษาศีลมันยังไม่เกิดเลย ผมถึงว่าตรง นี้ผมพยายามอยู่ว่า เธอไม่ต้องมาเชื่อหรือรอเวลาครูพูดอะไร ให้ปฏิบัติไป เลย และขอผลสัก ๓ เดือนก็ได้ ไม่ต้องนานหรอก ?

ตอบ : สมัยนี้มันใจร้อน จะให้เราเสกเพียงเดียว แล้วมันเป็นเลย อยู่ตรง นี้เจอน้อยหน่อย แต่ถ้างบักษได้เมื่อไรเจอเยอะเลย เวลาสงบได้ พวก มาเลย พวกลิงคโปรมา เขาต้องการพระประเภทนั้น ประเภทเสกเพียง เดียวให้เขาได้อย่างใจเลย แล้วจะเป็นปัญหาใหญ่มาก เจออยู่เรื่อยแหละ พวกนี้ถ้าเห็นแล้วเลื่อมใสเข้าที่หนึ่งจะเชื่อหัวปักหัวปำไปเลย ถ้าหากว่าเรา ไม่ได้อยู่ในศีลในธรรมนี้หลอกจนหมดตัวมันเลย ของเรปล้ำเป็นล้ำตาย ๒๐-๓๐ ปี เพิ่งจะได้แค่นี้ จะให้เราเสกที่เดียวให้เป็นเลย...จดย่างเดียว....

สมัยที่หลวงพ่อยังอยู่ท่าน้ำย่านึกย่านานักปฏิบัติกระดากกับปากกา ต้องโกลีมือไว้เสมอ เวลาเข้าโบสถ์มีแต่อาตมาติดกระดาษกับปากกาไป คนเดียวประจำ คนอื่นเขาฟังเทพ ปากกาวาวันนั้นไฟดับ เรียบร้อยจะ หลวงพี่ชัยวัฒน์ ออกจากโบสถ์ก็วิ่งประกบเลยท่านเล็กขอมิหนอยครับ

หลวงพี่ชัยวัฒน์ท่านจะสะสมข้อมูลเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ เทปมันเต็มย ชะแล้วไม่รู้จะถอดจากไหน ก็ต้องยืมเรา คลงว่าเทคโนโลยีโบราณอาศัย ได้มากที่สุด

ถาม : ผมว่าการปฏิบัติ พอถึงระดับหนึ่งแล้ว มันเหมือนกับเป็นพลังจิตสูง ขึ้นมาตามการปฏิบัติด้วย เพราะตรงนั้นผมเคยพิสุจน์คือชัดเจนเลย มีอยู่ครั้ง หนึ่งลูกสาวผมจะไปเข้าเรียน เสร็จแล้วก่อนวันที่จะไป ผมเคารพหลวง พ้อโตมาก ผมไปเอาน้ำมันที่วัดอินทร์บางขุนพรหม วันที่ลูกเขาจะไปจับ สลาก ผมก็บอกเสร็จแล้ว ออกไปหน้าบ้าน เตี่ยวเอาน้ำมันที่หลวงพ้อที่รด หัว ไปจับสลาก จับสลากกันตั้ง ๔๐๐ กว่าคน เขาเอา ๕๗ แล้วจับมาจนถึง คนที่ ๕๑ แล้ว พอดีคนที่ ๕๒ ผมก็นึกในใจ ผมบอกว่า หลวงพ้อโต เมื่อไรหลวงพ้อจะแสดงบารมีให้ลูกผมได้เข้าเรียนสักที พอผมอธิษฐานเสร็จ สักครูเขาก็จับชื่อลูกสาวผมเลย ?

ตอบ : เรื่องนี้เป็นเรื่องแน่นอน คือว่ายิ่งปฏิบัติมาก ถ้าหากว่ามาถูกทาง พลังจิตจะยิ่งสูงขึ้น เหตุเพราะว่าเราต้องรบกับกิเลสตลอด ในเมื่อเรารบ กับกิเลสตลอดเราชนะผ่านได้ กำลังของเราก็ดีขึ้นไปเป็นลำดับๆ เพราะ ฉะนั้นการปฏิบัติของเราที่ ทาน ศีล ภาวนา ยิ่งทำมันยิ่งสั่งสม จนในที่สุดมันจะกลายเป็นฤทธิ์ จะมีประเภทฌานฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากฌาน สมาบัติที่สร้างได้ อธิษฐานฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากความตั้งใจมั่น เจอกระทั่ง กลายเป็นบุญฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากบุญที่สร้างสมเอาไว้แล้ว หลวงพ้อโต ท่านมรณภาพไปเป็นร้อยปีแล้วนะ ยังเป็นที่พึ่งของเราอยู่จนทุกวันนี้ และ ยิ่งนานคนก็ยิ่งพึ่งท่านเยอะขึ้นๆ อาตมาก็พึ่งท่าน หลวงพ้อโต หลวงปู่ ทวด ถ้าหากว่าพระสมัยแก่ๆนี้พึ่ง ๒ องค์นี้มากที่สุด

ถาม : ผมท่องคาถา... พอต่องคาถาพระพุทธรูปเสร็จ พาทู ๆ จบหมดแล้ว ก็จะต้องด้วย นะโม โพธิสัตโต อาคันติมาเยคาถาชินบัญชรต่อคาถาหลวงปู่มั่น แล้วก็หลวงพ่อกฤษี ไล่ไป ๔-๕ องค์ แล้วผมเดินทางใช้รดผมก็คาถาหลวงพ่อกฤษี กับหลวงพ่ोजรัล ?

ตอบ : จริง ๆ ก็คือว่าครูบาอาจารย์ พระปฏิบัติปฏิบัติชอบทุกคนที่เราเคารพท่านอยู่แล้ว แต่ว่าที่พูดถึงหลวงปู่ทวดกับหลวงพ่อดโต เพราะว่าบางเวลาท่านมาลงเคราะห์เอง ในเมื่อท่านมาลงเคราะห์เอง ก็กลายเป็นว่ายังเป็นที่ยึดมั่นของเรายังขึ้น บางงานไม่ไหว ท่านก็หิ้วปิกไป (หิ้วเวระ) ในเมื่อท่านหิ้วปิกไป ก็ต้อง เฮ้! ไปก็ไป

ถาม : ที่นี้การสวดมนต์นี้ผมว่าตรงนี้มีอย่างเมื่อปีประมาณปี ๓๙ ตอนนั้นแม่ยกผมเขาซื้อบ้าน เสร็จแล้วแม่ก็เลยบอกมาให้ผมช่วยเป็นธุระให้หน่อย เวลาไปโอนให้ดูละเอียด เพราะว่าเราจะจ่ายสตางค์เขาไปแล้วเดี๋ยวถึงเวลาไม่ไหวสตางค์จ่ายไปแล้วบ้านมีปัญหาโอนกันไม่ได้ ถูกหลอกวันที่จะไปโอนวันนี้ผมจำได้ว่าพอตื่นขึ้นมาสักประมาณตีห้าผมฝันไปฝันว่าผมตื่นขึ้นมาแล้ว ผมเห็นบ้านมันเหมือนหน้าต่าประตูดูกังจัดหมดเลย กำลังยืนงง ๆ ว่าบ้านเราทำไมก่อนนอนก็เรียบร้อยพอตื่นมามันโล่ง ๆ ยังกับถูกจัด ผมก็เห็นหลวงพ่อกุณ ท่านเดินเข้าบ้านมา ผมก็บอกว่า หลวงพ่อใครเขาทำอะไรบ้านผม ? หลวงพ่อกุณก็พูดท่านก็พูดมากับบอกว่า เออ! กูไม่ให้มันเอาบ้านนี้ไปได้หรอก แล้วท่านก็เดินวนรอบบ้านให้ ๓ รอบ ผมก็สะดุ้งใจว่า เฮ้ ! ทำไมมันฝันแบบนี้ วันที่ไปโอนที่กรมที่ดิน ผมก็เลยอาราธนาหลวงพ่อกุณใส่กระเป๋าก็ไปด้วย ปรากฏว่ามันก็เป็นแปลกของเขาจริง ๆ เพราะว่าคุณที่มาขายบ้านนี้ เขามีแผนหลายชั้น

เหมือนกันตั้งแต่ตอนที่ว่าครั้งแรกทำสัญญากัน บอกว่าเงินวางมัดจำหมื่นหนึ่ง แล้วก็ไม่ต้องเอาอะไรไป วันไปโอนนี่ให้ผมเช็คเงินสดไปเลยล้านหกแสน พอผมไปถึงผมจะเอาเช็คให้เขา เขากลับอ้างว่าเช็คเขาไม่เชื่อว่าเป็นของจริง ให้ผมกลับไปเอาเงินสด แต่ในสัญญาเขาบอกว่า ถ้าวันนั้นผมโอนเอาเงินมาให้เขาไม่ได้ เขาจะยึดเงินมัดจำผม ผมก็บอก เอ! มันยังงี้ก็เช็คเงินสดนี้คุณโทรไปได้ที่ธนาคารมันมีจริง มันจะปลอมได้ยังไงบอกไม่ยอมก็จะขอเงินสด ผมต้องวิ่งจากกรมที่ดินไปเอาเงินมาอีก พอมาถึงก็เล่นลูกเล่นอีกแล้ว บอกจะขอนั่งนับเงิน ที่นี้ผมบอกว่า ถ้าคุณนั่งนับเงินล้านกว่า ๆ ถ้าคุณนับสัก ๓ เที้ยว ผมก็ตายแล้ว บ่าย ๒ โมง กรมที่ดินยังไม่ได้เซ็นสัญญา วันนั้นผมเป็นอันว่าโอนไม่ได้ ถ้าโอนไม่ได้ ผมยึดเงินมัดจำคุณเสียหรือเปล่า ผมว่าเอาอย่างนี้แล้วกัน คุณไปกับผมที่ธนาคาร ไปให้เขาบันทึบด้วยเครื่อง แล้วก็ให้บันทึกไว้ด้วยว่าเงินผม ที่ผมให้คุณไม่ใช่เงินของคุณปรากฏว่าพอวันนี้เสร็จ ผมก็บอกไม่ต้องกลับไปกรมที่ดิน เสียเวลาจะบ่าย ๒ โมง แล้ว เดี่ยวโอนไม่ทันให้โทรศัพท์เข้าไปที่กรมที่ดินเลย ให้เซ็นสัญญาที่ไหนปรากฏว่าทำเสร็จ วันหลังผมมารู้ความจริงว่า เขาหนีไปขาย..... ?

ตอบ : ทำแบบนี้มาเยอะแล้ว

ถาม :บ้านให้คนอื่น แล้วให้ราคาสูงกว่าผม เกิดจะไปขายให้คนอื่นนั้นก็เลยยึดกับผมไง พอโอนเงินเสร็จเรียบร้อยเป็นเดือนนะ เขาไม่ยอมออกจากบ้านผมต้องไปแจ้งความตำรวจอีก ตำรวจเขาบอก เออ!คนแบบ

นี่ก็มีด้วย ขยายบ้านเขาแล้วยังไม่ยอมออก เขาก็จะให้ใครศพในบ้าน
สุดท้ายเขาก็ไม่ได้ให้ แล้ววันสุดท้ายที่เห็นว่ามีโลงๆ วันจะไป เขายัง
อุตสาหรือไปหมดเลย ประตูหน้าต่างในบ้าน ?

ตอบ : พูดว่าจะไรทอดได้เอามาหมด

ถาม : ที่ไม่สัก... เขาร้องจัดไปหมด ?

ตอบ : จะ ยังดี มันไม่ทอดหลังคาไปด้วย

ถาม : สายไฟยังร้อยไปเลย ผมถึงบอก เอ ! มันมันได้แม่ยายขนาดนั้น ?

ตอบ : (หัวเราะ) นักปฏิบัติของเราพอไปถึงวาระหนึ่ง มันจะมีประเภท
ที่เรียกว่าเทพสังฆรณ์ แต่จริงๆ แล้วก็คือกัมพูชญาอย่างหนึ่ง แต่เป็น
กัมพูชญาอย่างอ่อน เพราะว่าพอถึงเวลาถึงวาระ ถ้าหากว่าเรื่องที่
สมควรจะรับรู้ได้โดยไม่เกินวาระเกินกฎของกรรมมากกว่ากันก็จะให้รู้ได้
อันนั้นต้องรีบไป ประเภทที่เรียกว่า กราบขอบพระคุณหลวงพ่อกุณเป็น
อย่างสูง (หัวเราะ) ถ้าไม่เตือนไว้ก่อนนี่แย่นะ หลวงพ่อกุณก็เหนื่อย
จนปานนี้แล้ว ครูบาอาจารย์ก็ส่งลับไปที่ละองค์สององค์ ไม่กี่วันก่อน
หลวงปู่ลีม วัดสวนหงษ์ ก็ไปซะแล้ว พวกสุพรรณไปกราบหลวงพ่อกุณ
ถามว่ามีมาจากไหนกัน? บอกมาจากสุพรรณบุรีเจ้าค่ะ บอกแล้วทำไมไม่
ไปหาหลวงพ่อบีสิม ที่บางปลาหมอ ท่านเก่งกว่าอีก? นั่นแหละ พวก
สุพรรณเพิ่งจะรู้ว่าผีพรอยู่ใกล้ๆ เออ ! หลวงปู่ลีมไปซะแล้ว ไปสัก
อาทิศย์ได้แล้วมั่ง ได้ข่าวใหม่ ?

ถาม :

ตอบ : ..๑๖ อสงโษกับแสนมหาภิเนศย์ เกิดกันไม่ต้องนับอยู่แล้ว ในเมื่อ
เกิดกันไม่ต้องนับอยู่แล้ว เอาไว้เฉพาะที่ใกล้ๆ กันก็ไม่รู้จะทำไรต่อ

เท่าไรแล้ว แล้วที่ตีใจถือว่าทุกวันนี้เขาก็ยังเหนียวแน่นกันดี โดยเฉพาะ
ที่ยะลา ศูนย์ใหญ่อยู่ที่บ้าน อ.ระพี เลขะกุล คุณหมอบุญสิทธิ์ อ.ระพี
เลขะกุล บ้านนั้นถ้าหากว่าหลวงพ่อกุณไปก็ต้องไปพักที่นั่นเป็นประจำ
ที่ยะลา ก็เข้มแข็งตีรวมกันได้หลายจุด บ้านนั้น คุณชัช, คุณชลดา
ไชยเทพ, บ้านของคุณปรีชา วีระเมธปกรณ์ เขา...ลูกศิษย์เก่าๆ ของ
หลวงพ่อกุณอย่างพวก คุณเชี่ยง ก็ไปร่วมๆ กับเขา ดำเนินโลกก็เยอะ ทาง
ด้านแว้งก็เยอะ ตอนแรกเห็นหน้ายังไม่ทักว่าอิสลาม ที่ไหนได้ โทษพุทธทั้งนั้น
ถาม : ผมว่าความเหนียวแน่นบางครั้งอาจจะเปราะเพราะหลวงพ่อกุณไป
แสดงบารมีให้รู้ถึงความลึกซึ้ง ทำให้เกิดความปิติใจ ?

ตอบ : จะ คือ มีลูกศิษย์หลวงพ่อบางท่านที่พอปฏิบัติไปถึงระดับหนึ่ง
แล้วก็สามารถช่วยคนอื่นเขาได้ ก็เลยยิ่งกลายเป็นที่เลื่อมใสเข้าไปอีกว่า
เออ...ขนาดลูกศิษย์ปลายๆ แดงยังช่วยได้ขนาดนี้ หลวงพ่อกุณต้องเก่งกว่านี้
แน่ แล้วที่ตลกก็คือว่า หลายต่อหลายรายได้สมาธิ ได้อภิญญากันอย่างชนิด
ที่คล้ายกับว่าถึงเวลาสูงองจริง ๆ บางคนกรีดๆ ยางอยู่อภิญญาเข้าเลย
เลย กรีดขางมันต้องใช้สมาธินะ (หัวเราะ) แล้วหลวงพ่อกุณก็มาบอกว่า
ให้ช่วยคนอย่างนั้น ให้ช่วยคนอย่างนี้ ต้องใช้อย่างนั้น ต้องใช้อย่างนี้
พอไปทำก็มีผลจริง บางคนเป็นทหาร เป็น ต.ช.ด. อยู่ ออกลาดตระเวน
เวลาอยู่ในพื้นที่มันตึงเครียด ไม่รู้ทำไงก็อาศัยพระเป็นที่พึ่ง ภาวนาไป
ภาวนามา อ้าว...หลวงพ่อกุณบอกให้ทำอย่างนั้น ทำอย่างนี้ต่อเนื่องเลย
ของเขายึดมั่นกันจริงๆ เพราะว่าของเขาเหมือนกับห่างพระ โดยเฉพาะ
ปัตตานี ยะลา นราธิวาส ๓-๔ จังหวัดนี้ วัดจะน้อยมากและพระปฏิบัติ
น้อยมาก ก็เลยกลายเป็นว่าถ้ามีพระปฏิบัติลงไป เขามายกกับคน

ทิวข้าวเลยยังงี้ก็ต้องกอบโกยกินให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้
ถาม : นั่นนะ ผมเชื่อตรงนั้นว่าหลวงพ่อกเคยไปแสดงบารมีอะไรให้เขา
เชื่อ... อย่างผมที่มีอยู่ควรวหนึ่ง ตอนนั้นผมหัดเจริญพระกรรมฐานใหม่ ๆ
ก็เอาหนังสือของหลวงพ่อกเล่ม “คู่มือปฏิบัติพระกรรมฐาน” มานั่งปฏิบัติแล้ว
บอกให้ฟังพระพุทธรูปที่เรารักมาก ที่นี้ผมมาติดใจในพระพุทธรูปของพระ
พุทธชินราช ก็ทำตามทีหลวงพ่อกว่านั้นก็คือนั่งหลับตา แล้วก็ให้เห็นภาพ
ของพระพุทธรชินราช ผมก็นั่งทำไป ๆ นาน ๆ ก็เห็นเป็นตัวเองนี่กำลังไป
ก้มกราบพระพุทธรชินราชอยู่จริง ๆ แล้วในขณะที่ได้ยินเสียงหลวงพ่อกพูด
หลวงพ่อกบอกว่า “ดีแล้วลูก ๆ” มันได้ยินขึ้นมามีเสียงแล้วเห็นตัวเองด้วย
ว่า กำลังไปกราบพระพุทธรชินราชอยู่ที่พิษณุโลกเลย ผมถึงบอกว่า เออ...
ตรงนี้นั่นแปลกดี ได้ยินหลวงพ่อกพูดได้ยังไง...?

ตอบ : (หัวเราะ) เออ...อันนั้นท่านรับรองว่า ที่เราทำนั้นถูกแล้ว จริง ๆ
แล้ว ลักษณะนั้นมันมีมโนมยิทธิเต็มกำลังแล้วนะ **ไม่ต้องเสียเวลาฝึก
มันก็ได้เอง** ดู ๆ ลูกศิษย์หลวงพ่อกหลายต่อหลายคนที่ชาวบ้านทำมาหากิน
หาเข้ากินค่าธรรมดาค ไปไหน ๆ บารมีหลวงพ่อกท่านก็ตามไปถึง บางทีซุงดงค์
ไปกลางป่ากลางดง ไกลแสนไกลเดินจนท้อ ไปเจอสำนักสงฆ์เล็ก ๆ มีพระ
องค์หนึ่ง เณรองค์หนึ่ง เข้าไปอาศัยเขา เขาคือนับดี พอสอบถามว่ามา
จากไหน รู้ว่าเป็นศิษย์หลวงพ่อกทำซุง ริ่งอ้าวเข้ากุฏิจัดหนังสือหลวงปู่
มาให้ดู ประวัติหลวงปู่ปานห่อปากไว้อย่างดีเลย ทะนุถนอมสุดชีวิต
(หัวเราะ) เราไปไกลขนาดนั้น หลวงพ่อกไปก่อนหน้าเราอีก อย่างน้อยตำรา
ที่ท่านเขียนไปก่อนแล้ว ถึงได้ว่าไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ไม่ว่าประเทศไทย
หรือต่างประเทศบารมีหลวงพ่อกสามารถแผ่ปกคลุมครองได้หมด มันสำคัญ

อยู่แต่ที่ว่าเรายึดมั่นท่านจริงจังแค่ไหน? กำลังใจของเรานั้นยึดมั่นใน
ลักษณะที่เรียกว่า ยึดในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จริง ๆ แก่ไหน ?
มาระยะหลัง ๆ นี้ส่วนใหญ่มาสายอภิญาทุกัน เด็กเล็ก ๆ ก็แก๊ง ไปเจอเด็ก
ผู้หญิงเล็ก ๆ อายุ ๔ ขวบ เรียนอนุบาลอยู่ที่อนุบาล ๑ ชั้นอนุบาล ๒ เด็ก
คนนี่ตอนแรกครูเขาแปลกใจ เด็กอื่น ๆ เขาวิ่งเล่นกันอยู่ตลอด เจ้านี้นั่ง
หลับตาอยู่คนเดียว ครูเขาก็ถาม “หนูทำอะไรคะ ?” เขาบอกว่า “นั่งสมาธิ
ค่ะ” บอก “แล้วหนูนั่งแล้วได้อะไร?” บอกว่า “หลวงปู่บอกว่า...ทำน้อย
เหมือนได้ทอง ทำมากเหมือนได้เพชร” มันไม่ใช่จำนวนของดั่ง ๔ ขวบ
แน่นอนเลยละ ถามว่า “หลวงปู่ไหน?” บอก “หลวงปู่ฤๅษีสัจจัง” “แล้ว
หลวงปู่สอนหนูยังงี้?” “หลวงปู่สอนว่า ให้หัดนั่งสมาธิทุกวัน ถ้าก่อนนอน
ให้ขึ้นไปนอนบนพระนิพพาน” คำสอนหลวงพ่อกจริง ๆ แล้วเด็กมันได้เอง
เหลือเชื่อไหม ? เขาเป็นของเขาเอง ไม่รู้เหมือนกันว่าไปตอนไหน ?

ถาม : ที่จริงตรงนั้นผมพยายามมองดูว่าทุกคนที่เกิดมานี้ ถ้าหากว่า ลงมา
ตรงนี้ เพื่อจะมาสร้างบุญ สร้างบารมี มันจะต้องมีอยู่... (ไม่ชัด)...คล้ายจะ
ต้องไปทำหน้าที่เรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อเป็นการที่ว่าเผยแพร่ศาสนา ก็อย่างผม
เองตอนเล็ก ๆ เขาทยอยผมตั้งแต่ไม่จบ ป.๖ ด้วยซ้ำไปว่าโตขึ้นมาผมต้อง
เป็นครู ผมยังเถียงอยู่ ผมก็ไม่ยอมเบนไปทางนั้นเลย เป็นสิบ ๆ ปี ที่ผมไม่
ยอม จบปริญญาตรีแล้วผมก็ไม่ยอมเป็น แต่พอถึงเวลาสิ้นมาจริง ๆ มันมี
ความรู้สึก ทำไมมันจะต้องเป็นอย่างนี้ ในเมื่อเราไปทางอื่นรู้สึกมันมีเหตุไม่
ค่อยจะเจริญก้าวหน้าเลย ทำงานเป็น ๑๐ ปี ไม่เคยได้ ๒ ชั้นเลย แต่พอเบน
เข้ามาเป็นครูนี้ ผมจะปีเว้นปีมีมาตลอด ?

ตอบ : (หัวเราะ) แหม...นี่ถ้าเอาเสียตั้งแต่แรกไปยันไหนแล้วก็ไม่รู้

ถาม : (ไม่ชัด) ...ผมไปดักเขาอยู่ มันก็เลย... ?
 ตอบ : (หัวเราะ) จริง ๆ แล้วมันดีก็คือคนอย่างพวกเรานี้มันเชื่อยากประเภทเชื่อยาก ไม่นัดให้เข้าใจ แล้วก็ไมยอมเชื่อ นี่มันสไลด์ลูกศิษย์ หลวงพ่อแท้ ๆ เลย
 ถาม : นี่ผมถึงบอก เออ...สงสัยเขาจะต้องให้ผมมาเป็นคนสอนพระพุทธศาสนาแล้วมั้ง เพราะว่าทุกวันพระนี่ผมจะต้องเอาเด็กสวดมนต์...(ไม่ชัด)... เด็กตั้ง ๓ พันกว่าคน มันผมต้องแบ่งเป็นระดับทุกวันพระลงที่เป็น ๔-๕ ร้อยคน ?
 ตอบ : อย่างอาตมา ถ้าหากว่าไปถึงโลกนี้ เขาก็จะให้ไปเทศน์สอนเด็กทุกวันศุกร์ เพราะว่าวันศุกร์นี้ทางด้านพวกเด็กอิสลามเขาจะไปละหมาดกัน เด็กไทยพุทธก็ต้องเข้าวัดสวดมนต์ สวดไปสวดตามันเข็ง มันก็ต้องหาพระไปคุยด้วยไปเทศน์ให้ฟัง เราไปก็ไม่เคยเทศน์หรือก หนึ่งคุยเรื่องโน้นเรื่องนี่ให้เขาฟัง หัวเราะกันคิกคัก จนกระทั่งบางทีลืมไปหมดว่าคุยกันเรื่องอะไร ? มัวแต่หัวเราะกันอยู่ เด็ก ๆ เขาชอบฟังเรื่องสนุก ๆ เราก็เล่าเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติให้เขาฟังมั้ง เรื่องผีเรื่องเทวดาบ้างอะไรบ้าง ไปเมื่อไหร่โดนเมื่อนั้นล่ะ หนึ่งเขาไม่ฟังหรือก อีกที่อาชีวะศึกษายะลา อันนั้นเฝ้าอาจารย์บังคับเลย ถ้าใครไม่เข้าฟังพระเทศน์ตัดคะแนน (หัวเราะ) แล้วมันทั้งที่สุดก็คือ วิทยาลัยอาชีวะศึกษายะลา นักศึกษาผู้หญิงเกิน ๘๐ % ผู้ชายมีอยู่น้อยเดียว ตามันเอาชีวะภาษาอะไร ทำไม่ผู้หญิงมันเยอะขนาดนี้ เขาบอกว่าเขามาเรียนเกี่ยวกับคหกรรม พวกอะไรนี่ อ้อ... ที่เป็นอย่างนี้เอง
 ถาม : (ไม่ชัด) ถ้าออกไปบอกบ้านไปไหนนี่ถ้าเราเจอบอกกล่าวเทวดา

เจ้าที่เจ้าทางให้ดูแลรักษาบ้านเวลาเราไม่อยู่ที่นี่ท่านจะรู้ไหม ? เราต้องกล่าวอะไรไหม ? ต้องทำอะไรไหม? ... (ไม่ชัด) ...จบปิ่นเนี่ยเทวดาองค์หนึ่งท่านมายืนและนกระับ ท่านบอกว่าพูดนี้ท่านได้ยินแล้ว บอกว่าไม่ต้องตั้งท่า...(ไม่ชัด)... ?
 ตอบ : (หัวเราะ) สมัยก่อนนี้อาตมาก็เหมือนนั้น ถึงเวลาออกจากบ้านก็ยกมือไหว้ "ปู้ครับ...ฝากบ้านด้วยครับ" กลับมาก็ "ปู้ครับ กลับมาแล้วครับ ขอบคุนมากครับ" (หัวเราะ) เสร็จแล้วพอวันพระก็จะจัดพวกเครื่องควาหวานชุดเล็กๆ ถวายท่านชุดหนึ่ง นั่นละทำลักษณะอย่างนั้น แล้วก่อนนอนก็บอกท่านบอกว่า ถ้าหากว่ามีเหตุร้ายอะไรจะเกิดขึ้นนี้ ขอให้ปลุกก่อน ๑๕ นาที ขอให้เราตื่นขึ้นมาในสภาพที่สติสัมปชัญญะ กำลังกาย กำลังใจ สมบูรณ์พร้อมเพื่อที่จะได้แก้ไขเหตุการณ์ได้ ปรากฏว่าท่านปลุกได้จังหวะทุกทีเลย มีหลายเที่ยวที่คนมันคิดจะย่องเบาเข้ามาจรมมาอะไร ท่านเตือนให้รู้ก่อน
 ถาม : ... (ไม่ชัด) เคารพไม่เป็นหรือวะ ... (ไม่ชัด)...หายท้องเลย... ?
 ตอบ : ลักษณะนั้นแหละบอกแล้วจริง ๆ ก็คือว่าท่านต้องการความเคารพจากเราเท่านั้น ให้ตั้งศาลอะไรนั้นะตั้งเองได้เลย ไม่มีปัญหาหยังเจ้าของบ้านทำเองยิ่งดีเพราะท่านต้องการความเคารพจากเจ้าของบ้าน
 ถาม : ... (ไม่ชัด) ... ปฏิบัติธรรมไปได้ถึงระดับนี้ระดับนี้ ถ้ามีไปเกิดอีกคุณธรรมความดีเต็ม จะปรากฏด้วยไหม ?
 ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นพระอริยเจ้าความดีจะไม่ถอย ถ้าคุณเป็นพระโสดาบัน เกิดอีกความเป็นพระโสดาบันก็ทรงตัวอยู่ เป็นสภิกาคามี เกิดอีกความเป็นพระสภิกาคามีก็ทรงตัวอยู่ แต่ว่าคุณจะไม่รู้ว่าคุณเป็น จนกว่า

จะมีผู้เข้ามาบอกมาเหตุนี้เกี่ยวกับอารมณ์พระโศกบาป หรือสัททาคามี คุณก็จะรู้สึกตัวว่า เอ๊ะ...เราก็ทำได้อยู่แล้วนี่ แต่เนื่องจากว่าผู้ที่ทำถึงระดับ นั้นแล้วจะเป็นผู้มีปัญญา ฉลาดมากเป็นปกติอยู่แล้ว ท่านก็จะไม่ ประมาท คิดว่าตัวเองเป็น หากแต่ว่าพยายามรักษาความดี ให้มันดี อยู่อย่างนั้น หรือว่า ถ้าสามารถรู้ว่าทางที่จะทำให้ดีก็ว่าหนักว่านั้น มีอย่างไร ท่านก็จะรีบตั้งหน้าตั้งตาทำ ตัวอย่างเมื่อก่อนเล่าเรื่อง พระมหากัสสปะกับนางภัททกาปิลาณี คู่หนึ่งจริง ๆ ไม่น่าจะต้องเกิดอีก เพราะว่าความปรารถนาในการครองเรือนไม่มี เพราะฉะนั้นท่านต้องเป็น พระสัททาคามีแน่นอนเลย แต่งงานกันกินนอนหลังได้กินรอนจนกระทั่ง พ่อตายแม่ตาย แล้วก็พระมหากัสสปะ ยกทรัพย์สินสมบัติให้นางภัททกา ปิลาณี ก็ไม่เอา บอกว่าท่านจะออกบวช ท่านก็บอกว่าก็จะออกบวชเหมือน กัน ในที่สุดออกบวชตามกัน กลายเป็นพระอรหันต์ทั้งคู่ ลักษณะอย่างนั้น ความดีตรงตัวมาเป็นปกติ

ถาม : ... (ไม่ชัด)... วาระของบุญที่มีจะเข้ามาให้บวชให้บรรลุมรรคผล ขึ้นอยู่กับอะไร ?

ตอบ : ขึ้นอยู่กับบุญบารมีเก่าที่สร้างมารวมกับของใหม่ที่เรากำลังทำ อยู่ในปัจจุบัน เหมือนอย่างกับเราหน้าใสซวด ...ของเก่าอาจจะมีการซวดเราก็เติมหน้าใหม่ไปเรื่อยๆ พอมันเต็มซวดบ๊อบก็ไต่วาระนั้นพอดี ถ้าหากว่า ก่อนหน้านั้นจะเต็มซวด แม้จะขาดอยู่นิดหนึ่งยังงี้ ๆ ก็เข้าไปถึง ต้องรอไว้อีกนิดหนึ่งให้พอดีก่อน เพราะฉะนั้นมันต้องของเก่ากับของใหม่ บวกกัน

ถาม : ของใหม่จะทำมากเท่าไร ถ้าวาระเต็มไม่ส่งก็ไม่ไต่ใช้ใหม่ครับ ?

ตอบ : ใช้จังหวะเวลาของมันจะพอดี เพราะต้องอาศัยของเก่าช่วย
ถาม : เมื่อ ๒ วันก่อนนี้ไปดู CNN ค่ะ สัมภาษณ์ภิกษุณีค่ะ ออก CNN ก็พูดดีค่ะ ?

ตอบ : สัมภาษณ์ของไทยหรือต่างประเทศ ?

ถาม : ต่างประเทศ ?

ตอบ : ภิกษุณีของสายต่างประเทศโดยเฉพาะสายมหายานเขาถือว่า ยังไม่ขาด

ถาม : อ้อ... (ไม่ชัด)...ภิกษุณีของเราละ... (ไม่ชัด)... ?

ตอบ : ภิกษุณีของไทยรี ...ตอนนี้ถ้าเรียกต้องเรียกว่าสามเณรี ไม่ใช่ ภิกษุณี เพราะว่าต้องฝึกเตรียม เตรียม ๒ ปี ก่อนบวชภิกษุณี ถ้านับ ตอนนี้อย่างไทยก็มี ๒ รูปด้วยกัน คือ รูปแรกก็คุณเพลินพิศ รูปที่ ๒ ก็คือ สามเณรีธัมมหนันทา หรือว่า อาจารย์ธัมมสุมาลย์ แล้วก็รูปล่าสุด ก็ลูกศิษย์อาจารย์ธัมมสุมาลย์อีกองค์ ตอนนี้มี ๓ แล้วจะเมืองไทย ใกล้เคียง ๓ ตัวอาตมาที่สุดก็คือคุณเพลินพิศ เพราะว่าแกเป็นแม่เลี้ยงของลูกเกต (หัวเราะ) แม่เลี้ยงของลูกเกต เจ้าลูกเกตมันลูกเลี้ยงอาตมาอีกทีหนึ่ง งั้น.. ถ้าหากว่านับการบวชอย่างนั้นเป็นภิกษุณี ก็แปลว่าเมืองไทยมีแล้ว ๓ องค์ แต่จริงๆ เขายังเรียกว่าสามเณรีอยู่ เป็นสามเณรีผู้หญิงไปก่อนรอบปฏิบัติ ครบ ๒ ปี แล้วก็ค่อยบวชเป็นภิกษุณี ทุกคนมีหลักการของตัวเองทั้งหมด เพียงแต่ว่าจริงๆ แล้วการบวช บวชใจสำคัญกว่า เป็นหนักบวชหัวดำ นี้แหละ ตั้งใจถือศีลปฏิบัติธรรมไป มันจะได้ผลเร็วกว่าง่ายกว่า อย่างเช่นว่า ของพรวราส ต้นทุนก็คือศีล ๕ ถ้าหากว่าเปรียบเทียบศีลการ ล่วงศีลเป็นหลุมเป็นบ่อ ถนนสายนั้นก็ยังมีหลุมแต่ ๕ หลุมเท่านั้น เดินหลบไป

หลบมากก็ฟื้นได้ง่าย พอเป็นพระขึ้นมา ถนนสายนั้นสองร้อยกว่าหลม มีสิทธิ์วิ่งเยอะเลย ปรากฏว่าภิกษุณีเยอะกว่านั้นอีก สามร้อยกว่าแะ ถ้าหากว่าเอากันตามตรงแล้ว ไม่เอาชนะคะคานกันในลักษณะถือ กฎูฎีว่าเราจะทำให้ได้ เป็นฆราวาสดีกว่าเป็นนัายกว่าเยอะเลย เพราะ ว่าเรื่องของภิกษุณีของประเทศไทยเรามีมาตั้งแต่ยุคต้น ๆ แล้วโน้น สมัย นรินทร์กลิ้งบวชลูกสาวตัวเองเป็นภิกษุณีตั้งงั้น แล้วก็จนกระทั่งมายุค อาตมาเด็ก ๆ ก็คุณแม่วรมัย กบิลสิงห์ คุณแม่ของอาจารย์ฉัตรสุมาลย์ เขานั่น...ก็บวชเป็นภิกษุณีเสร็จแล้วก็สร้างวัดทรงธรรมกัลยาณีที่ นครปฐมขึ้นมา "วัด"ตัวนี้เขาจะไม่ใช้ "วัด" เพราะว่ามันจะตรงกับคำว่า วัด ในศาสนาที่เป็นวัดที่พระอยู่ทั่ว ๆ ไป แต่เขาใช้ "วัดร" "ต" "ร" สะกด ซึ่งมันแปลว่า "แบบอย่าง" วัดทรงธรรมกัลยาณี เขาใช้เสียงพ้องนะ ให้คน ได้ยินว่ามันเป็นวัดเสร็จแล้วยุคนั้นก็ชา ๆ ไป มาถึงสมัย อ.ฉัตรสุมาลย์นี้ ก็มีการปฏิรูปธรรมอย่างเคร่งครัด เพราะว่าได้รับการวางแผนมาจาก คุณแม่วรมัยอยู่แล้ว ตัวท่านเองก็ยังจบดอกเตอร์มาด้วย ก็ได้รับการยอมรับ จากสังคมมาก ในเมื่อท่านเองบวชเป็นภิกษุณีขึ้นมา เรื่องที่เคยคัดค้าน รุนแรงมันก็เบาลง ตอนนี่พอท่านบวชเพิ่มขึ้นมามาก เสียงคัดค้านมันเลย น้อยลงไปเรื่อย

ถาม :

ตอบ : มันต้องแล้วแต่เขาชอบ เพราะถ้าหากเขาชอบเขาจะทำได้ดี ถ้าไปเจอที่เราไม่ชอบนี่มันเห็นใจตัวเอง ถึงจะเก่งขนาดไหนก็ตาม แต่ว่าสิ่งที่ เขาทำก็ไม่ได้ดีเท่ากับทำสิ่งที่ตัวเองชอบ

ถาม :

ตอบ : เอาอย่างนี้แล้วกัน ได้หลายทีนั้นก็ให้จับสลากเอา เขียนสลากม้วน ๆ แล้วก็เลือกเอาว่าจะหยิบได้อันไหน

ถาม :

ตอบ : อย่าไปบังคับจิตใจเด็ก เมื่อกี้เพิ่งจะพูด เขาชอบอะไรให้เขา อันนั้น...แหม

ถาม :

ตอบ : มีโยมอยู่คนหนึ่ง อยากให้ลูกเรียนหมอม ลูกก็ตามใจพ่อแม่ เรียน ก็เรียน เอ็นทรานซ์เข้าหมอ พอเรียนหมอมจบเสร็จเรียนร้อยบอกว่าต่อไป นี้จะตามใจตัวเองบ้าง เขาเอ็นๆ เข้าสถาปัตย์ แล้วก็ไปเรียนต่อ เขาชอบ ของเขาอย่างนั้น โอ้โฮ มันยอดเยี่ยมจริงๆ เลย คือแสดงว่าเขาเก่ง ขนาดที่ว่าจะสอบอะไรเขาก็ได้อยู่แล้ว แต่เขาชอบสถาปัตย์ ชอบพวก ออกแบบ เสร็จแล้วเขาก็ไม่ไปเป็นหมอมหรือ (หัวเราะ) เรียนตามใจ อยากเรียน เรียนให้ ไม่ว่ากัน

ถาม : อย่างนี้ก็ตามใจเขา ?

ตอบ : ตามใจเขาดีกว่า อย่าไปบีบคั้น อย่าไปอะไรเขา เขาได้ทำในสิ่ง ที่เขาชอบ เขาจะมีความสุขของเขา เขาจะทำได้ดี

ถาม :

ตอบ : แบบเดียวกับหลานสาว ติดตั้ง ๓ ที่ ๔ ที่ แล้วก็ไปเลือกพยาบาล ทหารเรือ เล่นเอาพ่อแม่โกรธไฟแลบเลย (หัวเราะ) แทนที่จะเลือกเรียน สถาปัตย์ แต่ความจริง เขาชอบเป็นทหาร เมื่อก่อนนี่มันนั่นแหละ คน ประเภทโชคดียุคดียุคดีเหลือล้นนะ สอบติดโน้น ติดนี้สารพัดติด จนกระทั่งต้องเลือกเอา (หัวเราะ) ไอ้คนไม่ติดจะไม่ติดเอาซะเลย...

เป็นยังไง เป็นคุณหมอเสีย ๖ ปี (หัวเราะ) จบแล้วก็ไปเอ็นชัว เข้า สถาบันคย์ใหม่

ถาม : พ่อแม่ก็ต้องใช้หนี้แทน ?

ตอบ : อันนั้นไม่ทราบเหมือนกัน ก็เขาเรียนให้แล้ว คราวนี้ในเมื่อลูกสะให้พ่อแม่แล้ว พ่อแม่ก็ต้องสละให้ลูกมัน... เอ็นชัว สถาบันคย์ต่อ

ถาม : พระ... ที่พูดทางสถานีวิทยุสวนมิสกวัน ตอนตีสี่ ไม่ทราบท่านชื่ออะไร ?

ตอบ : หลวงพ่อสพคุณ ปักสโร อยู่วัดเขาบ่อทอง ที่ อ.แก่งลงจ.ระยอง

ถาม : ตื่นมาตอนตีสี่ ฟังเทพหลวงพ่อ เห็นท่านพูดถึงที่นี้กับชอยสายลม?

ตอบ : อ้อ...จะ ลูกศิษย์หลวงพ่อเหมือนกันนี่ ถึงเวลาอะไร บางที่ท่านก็ออกอากาศให้ อาตมาเองก็เป็นหนี้ท่านเยอะ ท่านช่วยออกอากาศให้ไม่ได้จ่ายสักกะดิ่งค์ (หัวเราะ)

ถาม : ต้องเข้าสถานีหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ต้องเข้าจะ เดือนหนึ่งก็ ๓ หมื่นกว่า ไม่ใช่บ่อย ๆ นะ

ถาม : ค่าเช่าเวลา ?

ตอบ : จะ ค่าเช่าเวลา เพราะว่าดิ่งค์ชั่วโมงหนึ่ง

ถาม :

ตอบ : เปิดฟังบ่อย ๆ จะ เทปหลวงพ่อมันไหนก็ได้ ฟังแล้วทำให้ได้ผลทุกมันจะ

ถาม :

ตอบ : สงกรานต์ปีนี้มีโปรแกรมที่ไหนหรือยัง?... จะให้ไปวัด จะได้นอน

หลับสบาย ๆ

ถาม : เพื่อนบอกว่า นอนหลับสบายแน่เลยอยากบ้างอยากนอนหลับบ้างที่หนูเล่าให้ฟัง ที่เขานอนไม่ได้ ?

ตอบ : คือจริงๆ เรื่องของการนอนไม่หลับ มันเกิดจากจิตใจของเรา มีเรื่องให้คิดกังวลมันอยู่ แล้วมันจะนอนไม่หลับ เราต้องดูความคิดตัวเอง ดลกลมากเลย มันจะเริ่มตื่น หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด แปด เก้า สิบ แล้วมันไม่จบ มันขึ้น หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า... ใหม่ คิดแต่เรื่องซ้ำๆ กันอยู่ ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่หลับ จิตใจมันกังวล ถ้าหากว่าไม่อยากให้ใจกังวล ต้องสร้างกำลังใจให้เป็นสมาธิ หัดภาวนา นั่งสมาธิ ภาวนานึกถึงลมหายใจเข้าออก หายใจเข้านึกตามไป ลมหายใจผ่านปลายจมูกถึงกึ่งกลางอก ลงไปสุดที่ท้อง หายใจออกจากท้อง ออกกลางอก ผ่านปลายจมูก ตามดูลมหายใจเข้าออกตัวเอง แป๊บเดียวก็หลับ ส่วนยายป๋ม เขาก็กังวลเขาอยู่ใกล้หลวงพ่อแล้วเขาสบายใจ เขาจะหลับทันทีเลย เป็นอะไรที่ดลกลมาก คือด้วยความเชื่อมั่นว่าอยู่ใกล้หลวงพ่อแล้วปลอดภัยแน่นอนหลับทันที

ถาม : มาที่นี้ที่ไร... (ไม่ชัด) หลับหนึ่ง ๆ อยู่ หลับน้ำลายยืด ?

ตอบ : เป็นอย่างนั้น คือส่วนใหญ่พวกเรามันวนายอยู่ด้วยการทำมาหากิน เครียดจากการงาน เรื่องของแฟนบ้าง เรื่องของอะไรบ้าง มันก็จะต้องมีเรื่องให้เราคิดเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว แต่คราวนี้ของเขามันต้องแยกให้ได้ ถ้าหากว่าเรามัดแต่ไปคิดอยู่ ร่างกายพักผ่อนไม่พอ สุขภาพก็เสีย การงานก็เสีย เพราะฉะนั้นถึงเวลาเลิกงาน เลิกคิดกองไว้ตรงนั้นแหละ กลับมานอนดีกว่า หลวงพ่อเองไปไหนมีแต่นอนไม่ค่อยจะตื่น

เพราะว่าส่วนใหญ่มันเหนื่อยมาก นอนยังไม่ทันจะพอ อ้าวได้เวลาอีกแล้ว ตีสองอีกแล้ว ต้องลุกขึ้นมาล้างกรรมฐาน

ถาม :(ไม่ชัด).....ขนาดทำพุทโธ ๑ ๑ อะไรก็ยังไม่หลับ ?

ตอบ : ของเราทำผิดวิธี อย่าไปพุทโธเลยๆ นะ ต้องตามมันเข้า ตามมันออก ให้งานเพิ่มขึ้นหน่อยหนึ่ง นี่ก็ตามไป "พุท" หายใจเข้า จมูกอก-ท้อง "โธ" ท้อง-อก-จมูก ไล่ดูมัน พอโล่งๆ แล้วจิตจะเหนื่อยจะผลออ วูปหลับไปเอง แล้วก็กำหนดใจไว้เลย เอ็งไม่หลับละดี ข้าจะพุทโธให้เยอะเลย ตั้งใจนับไป เอาให้ได้ ๑๐๘ ครั้ง ว่าไปเลย มันไม่ทันได้เยอะหรอก มันหลับเพราะว่าตอนนั้นของเรามันจะทำงาน ปรากฏว่ามันดัดหลับซะแล้ว ถ้าไม่มีที่ไป ก็โน่นจะ เชิญที่วัด อากาศร้อนหน่อยแต่ว่าหลับแน่ กลางวันกับกลางคืนอากาศต่างกัน ๒๐ องศา กลางวันอาจจะถึง ๔๐ เซลเซียสเหลือ ๒๐ อะไรวุ่นๆ

ถาม :

ตอบ : นี่กว่าเรื่องใหญ่โตแค่ไหน ..แต่ก่อนไม่หลับ ต่อไปต้องฝึกให้ได้ะ ไปที่ไหน ไม่เคยแหละนี่ หลับลูกเดียวจริง ๆ

ถาม : ทรมานมาก ?

ตอบ : เข้าใจจะ แต่ถ้าหากว่าเราไม่ไปเครียดกับมัน ไม่อยากให้มันหลับนะ เราจะสังเกตว่า จริงๆ แล้ว ตัวเราได้พักผ่อน มันนอนอยู่ มันได้พักอยู่ แล้ว ใจมันจะตื่นก็เรื่องของมัน เราก็ทำงานให้ใจทำ นั่งภาวนา พุทโธๆ ไป หรือ ใครมีคำถามหลากหลายก็ว่าไป เผื่อจะได้เงินได้ทองเยอะๆ ใครมีคาถาเรียกแฟนก็ท่องไป เดียวเขาก็จะมา อะไรวุ่นๆ พักเดียวก็หลับไป

ถาม :

ตอบ : (หัวเราะ) ...เรื่องนอนไม่หลับไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ว่ามีอยู่อย่างหนึ่ง พระพุทธเจ้าเคยแยกแยะ บุคคลที่นอนไม่หลับ มีอยู่ ๕ ประเภท ประเภทที่ ๑ หลับผู้ครุ่นคิดถึงชาย ประเภทที่ ๒ ชายผู้ครุ่นคิดถึงหญิง ประเภทที่ ๓ โจรร้ายที่มุ่งหมายต่อทรัพย์ มันจะคิดขโมยเขาที่ขึ้นหลับเดียวขโมยไม่ได้ ไซ้ไหม? ประเภทที่ ๓ พระราชาผู้ขยันออกประกอบพระราชภารกิจ อย่างในหลวงของเราดี ๒ ดี ๓ ยังไม่ได้บรรทมเลย ประเภทสุดท้าย ประเภทที่ ๕ ก็กษัตริย์เห็นภัยในวังสูงสาร ลูกขึ้นเจริญภาวนาเพื่อหวังความปลอดภัย ๕ ประเภทนี้จะไม่ค่อยได้นอนกับเขาละจะ เพราะฉะนั้นอย่าคิดมาก คิดมากไม่ค่อยหลับ

ถาม :

ตอบ : อ้อ... โรคหัวใจไม่มีปัญหาหรอก มันต้องขี้พักผ่อนเยอะ นี่แสดงว่ามันเป็นผลจากการที่เราพักผ่อนน้อยซะด้วยซ้ำไป เอาใจไว้จุดต้นไมยราบไหม ?

ถาม : ต้มกินไซ้ไหมคะ?

ตอบ : ต้มกิน ก็กินเป็นน้ำนี่แหละ เพียงแต่ว่ามันเป็นน้ำร้อนเท่านั้นเอง ถึงเวลาเราทิ้งไว้ให้มันเย็นก็กินได้ วันหนึ่งกินน้ำไปก็แก้ว ก็เปลี่ยนเป็นน้ำไมยราบไป มันก็ไม่มีกลิ่น นอกจากมีสีอยู่หน่อยหนึ่ง แล้วก็วังะ มันหลับตรงที่ทำงานเลยละ (หัวเราะ) อย่าผล่อ เพราะว่าพวกนี้ จะช่วยผ่อนคลายประสาท มันไม่ใช่ยากล่อมประสาท อย่างพวกแวนเดียม เป็นสมุนไพรธรรมชาติ ร่างกายขับออกได้หมดไม่อันตราย ไปกินซะ อย่างคือ.... ต่อเดียวต่อไปจะให้กินไม้หน้าสาม ได้หลับสนิท มีของง่ายไม่ทำ แสดงว่าอยากทรมานต่อ คนไม่ค่อยหลับ กับอีกคนหลับไม่ค่อยตื่น มันแลกเปลี่ยน

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ไม่ค่อยรู้เรื่อง อย่าไปเครียด อย่าไปจริงจังอะไรกับชีวิต คนเราเกิดมาพบกัน แล้วก็พรากจากกันเป็นเรื่องปกติ คนเราเกิดมาชาติหนึ่ง สร้างบุญสร้างบารมีมาเพียงพอ ถึงได้เกิดเป็นคนรับรองได้ว่าไม่ประเภทเจตตายไปเฉยๆ หรือ อย่างน้อยก็มีคนดูแลอยู่แล้ว ส่วนใหญ่มีคู่เพราะว่าหวังจะมีคนดูแล นึกในมุกกลับไปว่า ถ้าเกิดเราต้องไปดูแลเขาล่ะ มันไม่ยิ่งหนักกว่าเดิมนี่ ? เป็นชะอย่างนั้น เพราะฉะนั้นที่ผ่าน ๆ มาได้ตะมันไปให้พ้นเหลือคนเดียว สบายใจกว่า อยู่คนเดียวเปลี่ยวกายแสนสบาย แต่ไม่ค่อยสนุก... (หัวเราะ) ... ถ้าอยู่สองครองทุกข์ถึงสนุกก็ไม่ค่อยสบาย

รูปที่ 33
ปกหลัง